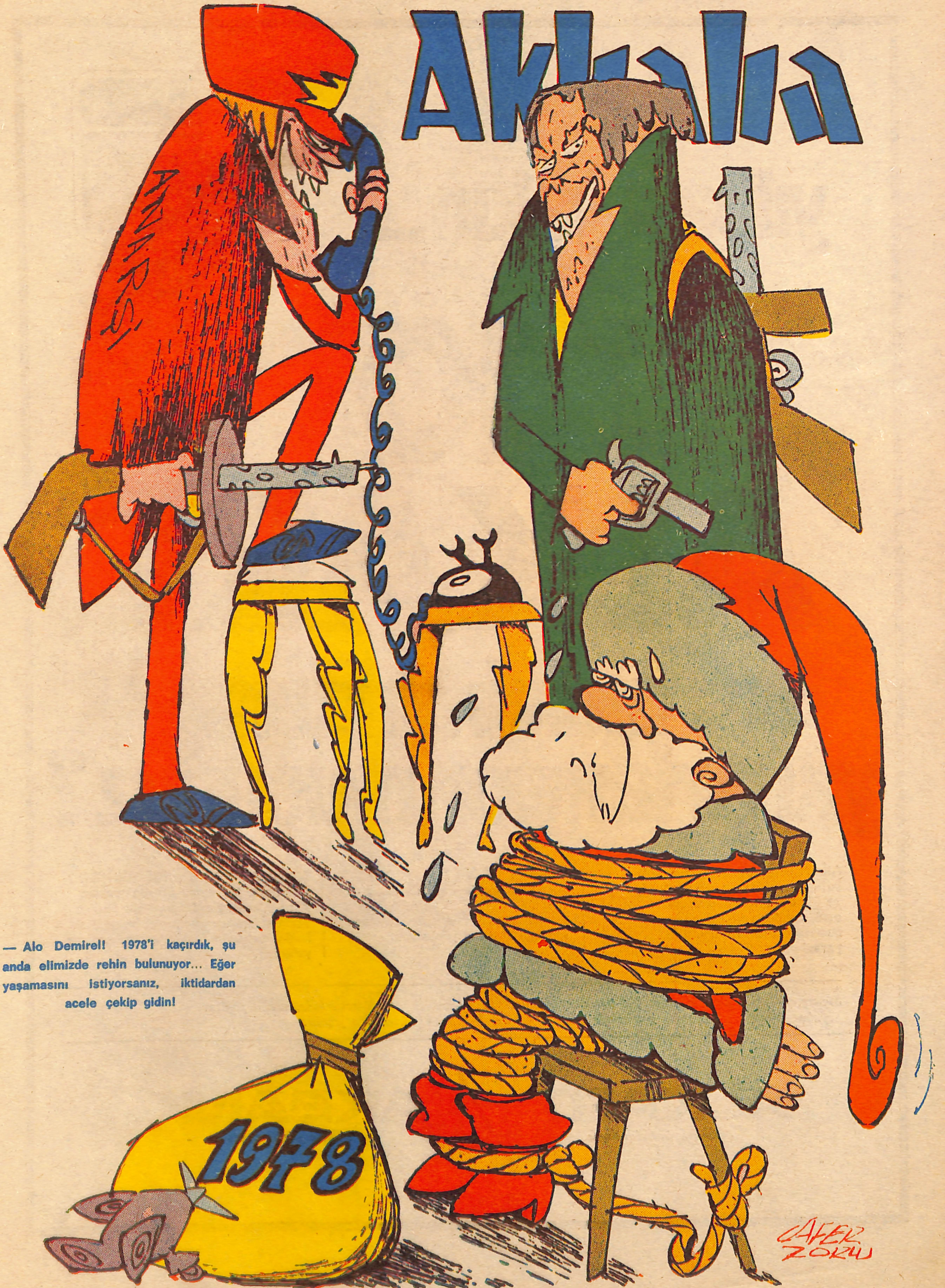
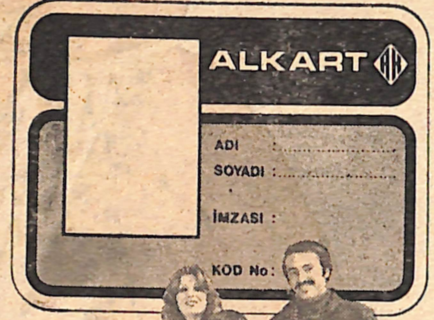
52-77

— Alo Demirel! 1978'i kaçırdık, şu anda elimizde rehin bulunuyor... Eğer yaşamasını istiyorsanız, iktidardan acele çekip gidin!

yılbaşı yakın...

% 10* ALKART indiriminden yararlanıyor musunuz?

Alkart'ınız yoksa bir Akbank şubesine uğrayıp Alkart'ınızı alın ve ülkemizin en ünlü süpermarket otel, mağaza ve seyahat acentelerinde indirimden yararlanın.

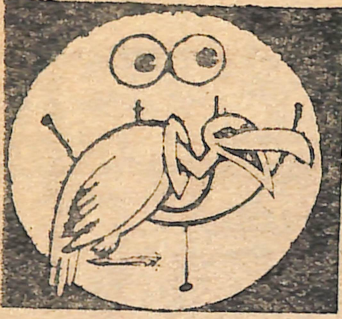
ALKART NEDİR ?
Alkart, Akbank'a özgü karşılıksız hizmetler dizisinden ve ülkemizde ilk kez Akbank tarafından uygulanan indirimli alışveriş yöntemidir.

NASIL ALKART SAHİBİ OLUNUR ?
Çok basit. Mevduatınız olsun olmasın Akbank'ın yurt sathına yaygın 550'ye yakın şubesinden herhangi birine bir kimlik kartı ve bir fotoğrafla başvurmanız yeterlidir.

** Süpermarketlerde indirim oranı % 5 tir. Gıda reyonlarında ve tenzilâtlı satış dönemlerinde indirim yoktur. Seyahat acentelerinin Londra gezilerinde indirim % 5 tir. İndirim TL. üzerinden yapılır.*

ALKART *Akbank indirim kartı* / **AKBANK** *güveninizin eseri*

REPRO

Akbaba

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ Yıl: 56 - Cilt: 32 - Sayı: 52 28. Aralık. 1977

AZ KALDI

«Karnı tok, sırtı pek» ülkemizde yerel seçimler yapıldı. MC partilerinin toplam oy kaybı iki şeyden biri anlamına gelebilir: Ya karnımızın tok, sırtımızın pek olduğu bir masaldır; ya da halkımız karnının tok ve sırtının pek olmasını değil, karnının aç ve sırtındakinin lime lime olmasını istiyor.

İlginç bir istatistik: Bu seçimlerde belediye başkanı, muhtar, il meclisi, belediye meclisi ve ihtiyar heyeti üyesi olarak yedeklerle birlikte aşağı yukarı 460 bin kişi seçilmiş. Yani aşağı yukarı her kırkbeş seçmenden biri yönetici oluyor. Bunlara senatör ve milletvekillerini, aile reislerini, işyeri patronlarını, dernek başkanlarını, sınıf başkanlarını ve dolmuş kâhyalarını da katarsanız, yönetmeye meraklı bir toplum olduğumuz ve aşağı yukarı her yönetilene bir yöneten düştüğü ortaya çıkar. Zaten bu, işbaşında üç başlı bir hükümet bulunmasından da belli. Sorun, her yöneticinin ipin ucunu bir başka yöne çekmek istemesinden doğuyor. Sözgelimi Çağlayangil meslekdaşımız (herkesin meslekdaşı, bizim neden olmasın?) ya bu hükümetin Dışişleri bakanıdır, ya değildir. Hükümetin bir bölümü üstadın Mısır'a yaptığı geziyi resmi, ikinci bölümü turistik ve üçüncü bölümü de son derece yanlış olarak nitelerse gerçek hangisidir?

Bu yerel seçimlerde bir kez daha vurgulanan bir oluşum var: Bakıldığında il ve ilçelerde CHP'ye verilen oyların sayısında kararlı bir artış olduğu açıklıkla görülüyor. Demek ki MC'yi oluşturan partilere verilen oyların sayısı; eğitim ve haberleşme olanakları, çalışma koşulları, toplum ve sağlık hizmetleriyle ters orantılı. Gözü açılan resti çekiyor. Bu hükümetin kırsal kesime uygarlık götürmek için neden o kadar acele etmediğini anlamak kolaylaşıyor böylece.

İçişleri Bakanımızın kısa süreli yokluğundan yararlanan anarşi de yeniden tırmanmaya başladı. Banka soygunlarını, bombaları, kurşunlamaları kanıksadık artık. Ticari üretikler gibi anarşi de gözden düşmemek için yenilik peşinde koşuyor. Seçim sandıklarının başında öldürülenlerin çokluğuna bakın. Ya seçimlerden hemen önce olan rezillik? Birileri, kentin göbeğindeki bir otobüs durağından silâh zoruyla kaçırdıkları Kıbrıslı iki genci bir eve kapatıp işkence ediyor. Sonra da arabaya atıp ıssız bir yerde kurşuna diziyor. Biri şans eseri sağ kalıp polise anlatıyor olup biteni. Bunca zaman geçti, poliste tıs yok. Onlar da mı bir şeyler yapmak için hükümetin düşmesini bekliyorlar

Televizyon başında oturmuş yerel seçim sonuçlarını beklerken, AP'den üç milletvekilinin istifa ettiği haberiyle karşılaştık. Belki bu satırlar size ulaşıncaya kadar başka istifalar da olur. Önceden olan istifaları elma şekeriyle falan geri aldırttılar. Bunları aldırtamayacaklar. Her şeyi tersine çevirmekte eline kimsenin su dökemediği Bay Demirel'e kaderin bir oyunu olmasın bu? Bize öyle çok şaşırtmaca verdi ki, sonunda kendisi de şaşırıp kalacak. «Yerel seçimlerden nasıl olur da yeni bir hükümet çıkar?» diyerek.

«Ülkemizin döviz dar boğazından başka sıkıntısı yok,» diyor Başbakanımız. Neden daha önce söylemedi sanki? Biz de ortada önemli bir sorun var sanıp üzülüyorduk. Herkes bu modayı izlemeye başlarsa işimiz iş. Maçtan sonra antrenör demeç verir:

«Takımımız şahane oynadı. Sekiz gol yemekten başka hatamız olmadı.»

Doktor hastanın nabzına bakıp açıklar:

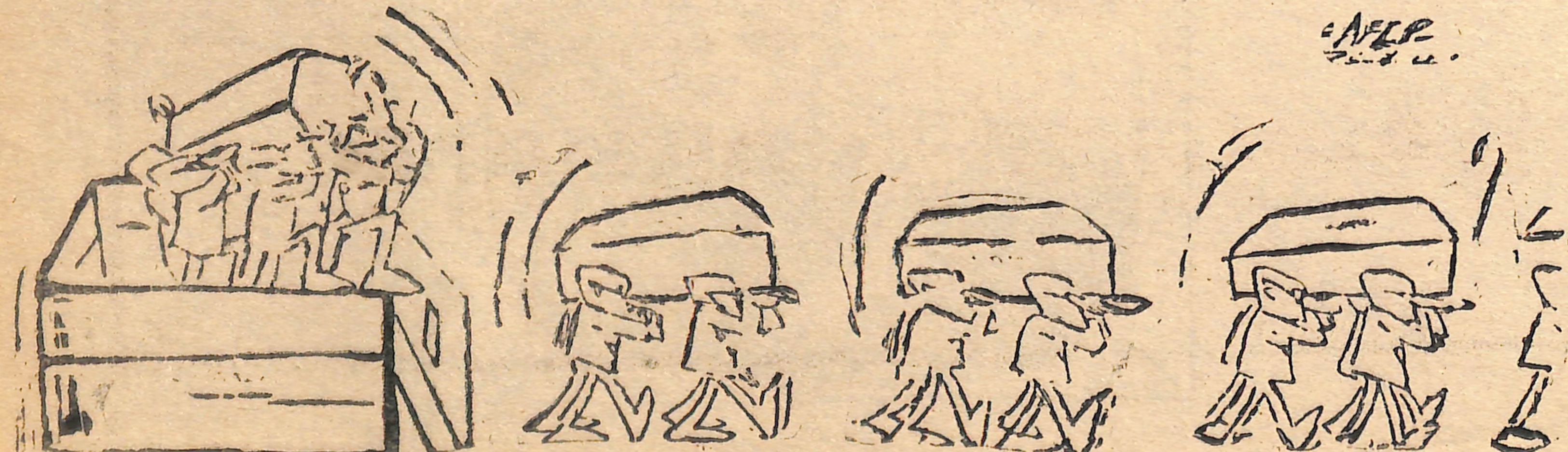
«Bu adamcağız turp gibi. Sadece kalbi çalışmıyor.»

Tamirci arabanın kaputunu kaldırıp bakar:

«Hiçbir arıza yok. Motor düşmüş, o kadar.»

Şaka bir yana, aslında bizim demokrasimiz oldukça sağlıklı. Sırf başımızdaki hükümet hasta.

AKBABA

— Yerel seçimlerde 13 yurtdaşımız can verdi —

BAZI insanlar vardır, uğraşılarını profesyonel olarak sürdürdüklerini açıklamaktan zevk alırlar. Örneğin sporcularımız vardır, sporu para için yaparlar, profesyonel olurlar. Tavla oyuncusu vardır, kendisini profesyonel bir tavlacı olarak takdim eder. Cıvalı zar mı bu?... Zarı şeşbeş düşürmeyi bilen oyunu kazanır. Zar'ın hepyek düşerse değil profesyonel, Ordinaryüs Profesör olsan neye yarar?... Onun için ben bu tür öğüngen insanları sevmem. Fakat ben, profesyonel bir gazete okuyucusu olarak huzurunuzda öğünürüm. Öğünmeyi ayıp sayanlarınız varsa beni mazur görsünler. Evet, ben amatör gazete okuyucusu değilim. Aldığım gazeteleri, karikatürlerdeki gibi kahvaltı masasında, sofra başında okumam. Akşam koltuğuma oturur, televizyon gürültüsünü yansıtmayan odama çekilir, en azından on gazeteyi, başlığından, son satırına kadar okurum. Karım da profesyonel bir televizyon seyircisidir. O televizyon başından ayrılmaz, ben başımı gazeteden kaldırmam. Akşam yaşamımız ayrı odalarda geçtiği için pek kavga etmeyiz.

Gazetelerin doğum, sünnet, nişan, evlenme ve de «Son konuk»un marifeti olan ölüm ilânlarını da dikkatle okur, doğumlardan mutluluk, evlenme haberlerinden keyif ve ölüm ilânlarından acı duyarım. Yavrularının dünyaya gelişini eş, dost, hasut yakınlarına duyuran ana babaların mutluluğunu ben de paylaşırım. Bebeği ben kucağıma almış kadar sevinirim. Yeni doğmuş bir bebeğin kokusunu İspartanın güllerinden sağlanan esansların bayıltıcı kokusuna değişmem... Bu kokuyu belirten yazıyı tam hatırlayamıyorum, belki otuz yıl önce Hasan Âli Yücel, torununu kucağına alışını yazmış, mutluluğunu müstesna bir ifade ile dile getirmişti. Ölenle ben de ölürüm dersem inanın...

Ben de torunumu kucağıma aldığımda bir hoş olmuştum. MÜKRİM olan soyadımı devam ettirecek bu varlık beni gençleştirmişti. Allah nasip ederse üç ay sonra torunumun çocuğunu da kucağıma alacağım. Şimdiden yoğurt ve ayran rejimine başladım. İnsan ömrünü uzattığı söylenen bu gıdaları alarak yirmi yıl daha yaşamaya kararlıyım. Böylece torunumun torununu da görmek mutluluğuna ereceğim. Torununun torununu görenler cennetlik oluyormuş. Cennete gitmeyi bu yoldan garantilediğim için hiçbir günahtan çekinmiyorum. Adamcasına, hatta söylemesi ayıp hayvancasına yaşıyor, keyfime bakıyorum... Faizcilikten, millete kazık atmaktan korkmuyorum. Kendimi her türlü günaha bağışık saymaktayım. Torunumun torununu görmek mutluluğuna erdiğimde yoğurdun haysiyeti ve faziletleri konusunda bir kitap hazırlayacağım.

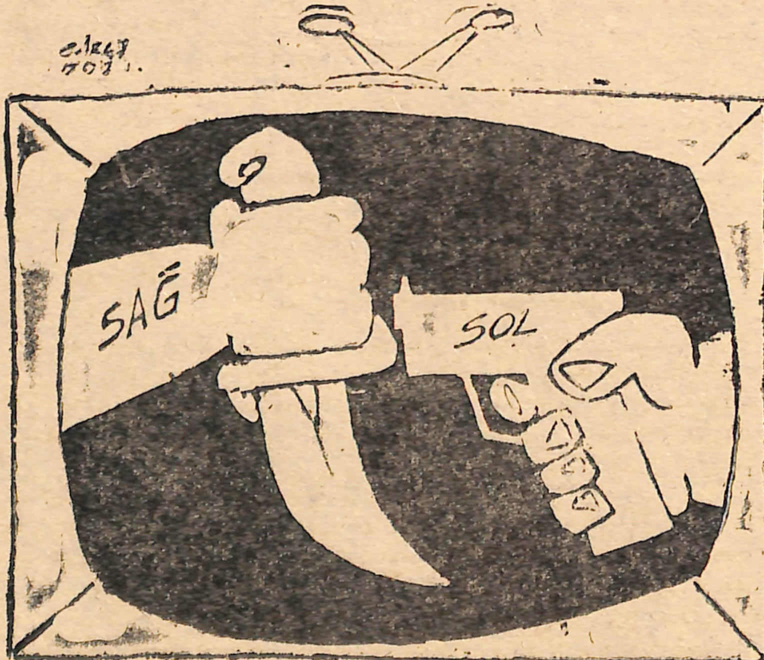

Bizdeki doğurganlığı fıkara keyfine yoranlar yanılgıya düşüyorlar. Bu doğurganlığımız, torununun torununu görüp Cennet'e gitmek ümit ve isteminin sonucudur.

Genç kuşak bilmez, evvelce bizde «Yol Vergisi» vardı. Erkek vatandaşlarımız her yıl on lira yol vergisi ödemekle yükümlüydü. Ya efendi efendi maliyeye gider, vergini öderdin. Veya malın mezat, canın cellât misali yatak ve yorganının haczedilip satılmasına o da olmazsa bir gün bir lira karşılığı yol yapımı mükellefi olarak yol inşaatlarında çalışmayı göze alırdın. Bizdeki yolsuzluk'tan bıkanlar, bu yükümlülüğü düşünmüş olmalılar. Yolsuzluk'la başedemeyen büyüklerimiz başka bir çare düşünmüş ve bugün «Varlık Vergisi Faciası» olarak nitelenen vergiyi salmışlardı... Vergisini ödeyemeyen milyonluk vergi mükelleflerini yine bir gün karşılığı üç lira hesabıyla Aşkaleye yol yapımına sürmüşlerdi. Bu dâhiyane buluşlarımıza rağmen yolsuzluğu şu güzel memleketimizden söküp atamadık.

Bu uygulamayı antidemokratik saymayın. Demokrasiyi icadeden idarecilerimiz altı çocuk doğurtan vatandaşını, yol vergisi yükümlülüğü dışında bırakmıştı. Devlet karı-koca yaşamına karışıyor mu? Altı çocuğu doğurt, vergiden kurtul. Devlet cin fikirli değil... İster kız, ister erkek çocuk olsun...

Bugün kırk milyonu aşışımızın en büyük etkeni ne helezonların kalitesizliği ne de doğum kontrol haplarını yutmayı bilmememizdir.

Bir TV reklâmı:
«Makine bıçakla buluşuyor, bıçak makineye kenetlendi»

Politikacılar, Yunanlıların birgün başımıza belâ olacağını bilmiş, çoğalmamızı isteyip altı çocuk karşılığı vatandaşını on liralık vergi kapsamı dışında bırakmış. Doğurt babam doğurt... Altıyı bulunca totonun onüç'ü misali vergiden muafiyet...

Doğum da ilânla, ölüm de öyle... Bazı ölüm ilânları okurum, öyle bir insanın kaybı yerine ben' im ölmemiş olduğuma yanarım. Yahu, bu ne biçim memleket? Hiç kötü insan yok. Kadınlarımız salihatı nisvandan, erkeklerimiz hayırsever, iyilik timsali adamlar...

Yazarken yüzüm kızarıyor; Ben, genelevdeki sermaye ile ayni yatakta çıplaklar kampı yaşamı deneyi sırasında oradan can vermiş insanları duymuşumdur. Onların ölüm ilânlarını da okumayı Allah bana nasip etmiştir. Namus ve fazilet timsali, ideal bir aile reisi olarak nitelenen bu vatandaşların ölümü dost, akraba ve kendisini sevenlere duyurulmuştur.

Bazı ölüm ilânlarında köprüden geçerken sağlanan akrabalıklar dahi sayılıp açıklanmaktadır. Tek unutulan, hizmetçisi, kapıcısıdır. Oğluma vasiyet ettim, ölüm ilânımda, hizmetçimin ve kapıcımın da adlarının yazılmasını iki eiim yakasında kalmacaya belirttim.

Çok bozulduğum bir ölüm ilânı türünü de belirleyim: İlânın ilk bölümünde üç profesöre teşekkür, altında da merhumun cenazesine katılanlara teşekkürler... Yahu, o hekim teşekküre lâyık olsaydı, hastanı tedavi eder, ölümünü engellerdi. Ben, hekimlere iletilen bu teşekkürleri müteveffanın mirasına kısa sürede kavuşmalarının gizli şükran duygularının dile getirilişi saymaktayım. Yakında bu tür ilânlar üç bölüm olur ve müteveffanın veraset ilâmını tanzim edecek Yargıç'a da peşin teşekkürler arzedilirse hiç şaşmayınız.

Bugün bir ilân okudum, dellendim, çaresiz dertlere düştüm:

«Oğlumuz Deniz Dünyaya gelmiştir 'Gelmez olaydı, rahatım, huzurum kaçtı..) Kız babaları, kızlarınıza sahip olunuz» Bu uyarısever ana-baba kimliklerini de açıklamışlar. Tüyler ürpertici bir haber, hepimizin kızı, kız torunu var... Yavrularımızı Deniz'den nasıl koruyacağız? Ben kız torunumu bugün dövmeye başladım. İleride dizimi döveceğime şimdiden torunumu döverim...

Deniz kundakta bebe değil, yedi başlı ejderha...

Ben de Deniz'in babasına bir öneride bulunacağım: Şehrimizin Cezaevini koruma ve kalkındırma derneği kurup başkanlığını kapsın. Azgın Deniz'in gideceği yer Cezaevi. Cezaevi Müdürü ile şimdiden içli dışlı olunmasında büyük yarar vardır...

K. Doğan BÜKE

Her Telden

Burhan Esen

Yeni Yılda Neler Olacak?

1978 yılının Mart ayında güneş tutulacaktır. Meteoroloji uzmanlarının tahminlerine göre tutulma olayı tam olarak yalnız Ankarada izlenebilecektir.

Bu konuda A.P. genel başkanlığı yazılı bir demeç yayınlamış, tutulacak güneşten C.H.P. yi suçlamıştır. Bildiride şöyle denilmektedir:

«— Elektrik enerjisi kısıtlamasında sorumlu bizdik. Bu yüzden muhalefetten az mı zılgıt yedik.

Kına gibi un eledik. Araştırdık inceledik. Gerçeği öğrendik. Güneş, C.H.P. li eski dış işleri bakanı Turan Güneş tarafından tutulacaktır. Kalmamıştır söylenecek başka söz. C.H.P. ulusun güneşine bile dikmektedir göz.»

PAHALILIKLA SAVAŞ

Hükümet 1978 yılında da pahalılıkla savaşa devam edecek göz açtırılmıyacak, fiyat etiketlerinin saat yelkovanları gibi ileriye doğru gitmesi önlenecektir.

Bu amaçla tüm bakanlıklar hergün valiliklere, kaymakamlıklara genelge yayınlayacaklar, onlar da bu emirleri dosyalarına yerleştirdikten sonra, şekerlemelerine devam edeceklerdir.

TRAFİK KAZALARI ÖNLENECEK

Yeni yılda trafik kazalarının ortadan kaldırılacağı bildirilmektedir. 1964 yılından beri Dış İşleri Bakanlığına atanmak için kuyrukta bekleyen Kâmuran İnan, İç İşleri Bakanlığına getirilecektir. İnan'ın tüm motorlu araçları seferden kaldıracağı, böylece trafik kazalarını önlemiş olacağı söylenmektedir.

GAYRIMİLLÎ PİYANGO ÇEKİLDİ

YILBAŞI ÇEKİLİŞİNDE KAZANAMAYANLARIN TAM LİSTESİ

ANKARA (Ajans Atmasyon) — Gayrımillî Piyangonun yılbaşı çekilişi yapılmış kazanamayanlar belli olmuştur. Bilindiği üzere bu piyango bilet satmamakta, ikramiye de dağıtmamaktadır. Vurduğu yerden toz çıkarmakta, talihsizlerin ceplerinde ne bulursa almaktadır.

YÜZ BİN LİRA KAYBEDENLER

Demire, kömüre, çimentoya, gaza, tuza, otobüse yapılan zamlardan sonra tüm orta halli ailelere yüzbin liraya yaklaşan piyango isabet etmiş, ceplerindeki liralar değerini kaybetmiştir.

ELLİ BİN LİRA KAYBEDENLER

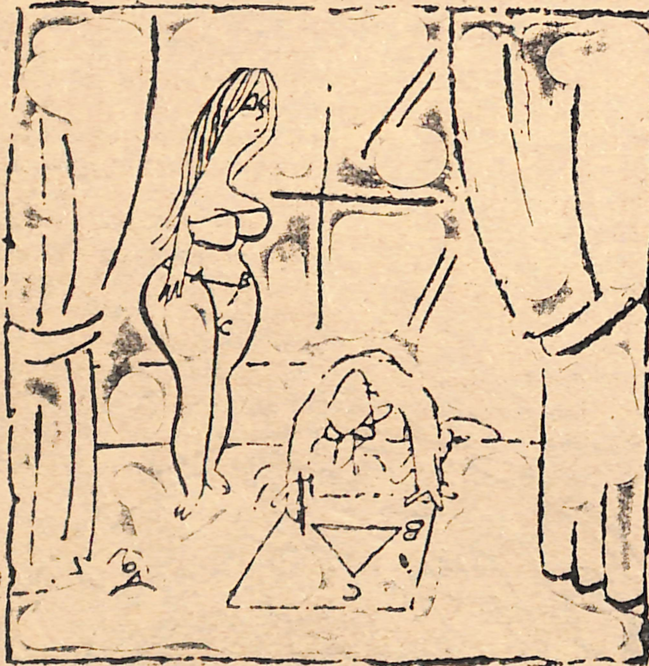
Yazarların, çizerlerin, gazete, kitap, dergi yayınlayanların, çocukları okullarda okuyanların kâğıt zammından sonra çekilen piyangoda hisselerine ellişer bin lira cereme düşmüş, şans buncağızlara bikez daha küsmüştür.

BEŞER BİN LİRA KAYBEDENLER

Kahve tiryakileri de Gayrı millî piyangonun hışmına uğramışlar, onlara da talih yerine, kör Salih vurmuş, ne yapacaklarını şaşırmışlardır. Kahvenin kilosu yetmişten, ikiyüz elli sekize fırladı, kimsede kahve içecek takat kalmadı.

AMORTİLER

Evlerinin kapı numarası yedi olanlar ayvayı yedi. Kan grubu negatif aş olanların da işleri yaş. Çift numaralı sokakda oturanlar da yuttu hapı. Mısırın taneleri gitti, ellerinde kaldı yalnız sapı.

YILBAŞI GECESİ İÇİN UYARILAR

★ **Yeni yıla borçsuz, kuşkusuz ve karakolsuz girebilmek için, önce hesabı ödeyin, sonra kafayı çekin.**

★ **Gazinoya geldiğiniz araba ile evinize dönemezsiniz. Saat isterse sabahın beşini vursun. Özel otonuz orada dursun. Alkol duvarını aşmış, kanatlanıp kuşlaşmışsınızdır. Arabanızı değil, kanatlarınızı kullanacaksınız. Havada uçarak evinize varacaksınız.**

★ **Eğlence yerinden ayrılana kadar fazla içmeyin. Kendinizden geçmeyin. En son kadeh, garson tarafından getirilecek hesap pusulasıdır. Tedbirli bulunmazsanız pusulayı şaşırır, tencereyi taşırırsınız.**

★ **Yılbaşı gecesi Noel Baba hediye getirsin diye, bacanı, kapını bırakma açık. Kalmadı dünyada almadan verecek kaçık.**

★ **Üzülme yılbaşı gecesinde attıysan hep yek. Hayat tümü ile kumardır, bu gerçek.**

ESKİTTİĞİMİZ YIL

Bir yıl daha kaldı geride.

Bir yıldız daha kaydı.

Ömürlerimizden birer yaprak koptu. Yeni yıl geldi diye eskisini hor görmenin, dans edip tepinmenin âlemi var mı? Hayat adlı sermayenin üçyüz altmış altısını yitirdiğimize üzülecek yerde, bayram ediyoruz.

Giden günlerin geri gelmiyeceğini, eskittiğimiz yılların yeni yılı kutlamakla yenilenmiyeceğini bile bile içki şişelerini boşaltmakla unutmaya çalışıyoruz.

Nasrettin Hocaya: «Yeni ay başlayınca, eski ayı ne yaparlar?» diye sormuşlardı. Hoca bu, yağmur altında kalırda, lâf altında kalmaz:

— Eski ayları kırpıp, yıldız yaparlar! cevabını vermişti.

O günlerde muzibin biri çıkıp da:

— Peki hocam, yeni yıl gelince, eskisini ne ederler? diye sorsaydı belki de gülmece ustamız:

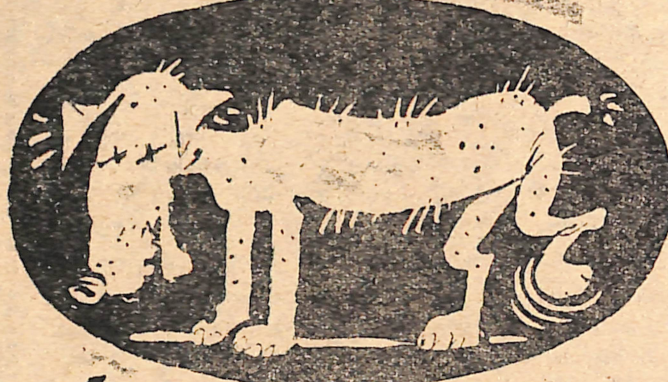
— Turşusunu kurarlar! karşılığını verecekti.

Turşuluk duruma gelen yalnız eski yıl değil elbette. Yeni yılın ilk gününe hepimiz çekilmiş kafalar, süzülmüş gözler, anlamını yitirmiş sözlerle kabımızdan taşmış ve turşulaşmış olarak giriyoruz..

Burhan ESEN

ANARŞİST KÖPEK

İBRAHİM KAYNAR

Çocukların sevgilisiydi. Bütün çocuklar peşinden koşar, canları isterlerse annelerinin ellerine verdiği yağlı, salçalı ekmeklerden bir parça verirler, istemezlerse kuyruğundan çeke çeke köpekceğizi yerlerde sürürlerdi.

Çocuklarının kocaman köpekden korkmamasından kıvanç duyan anneler, babalar bu özel işkence törenlerine hiç ses çıkarmazlardı. Evde atılacak kuru ekmeği olanlar kapı önüne çıkıp:

— Çakı! Çakı! Diye bağırırlardı.

Çakı yapmaya yükümlü olduğu bir göreve koşar gibi gelir, önüne atılan ekmeği kaptığı gibi kuyruğunu apış arasına sıkıştırıp oracıkta yerdi. Hiç nazlanması yoktu, ekmek verirler ekmek yer, kemik verirler kemik yerdi. Bir keresinde çöp tenekesini yere dökmüş pırasa sapı yerken gördüm, herkese Çakıyı pırasa yerken gördüğümü söyledim ama kimse bana inanmadı.

Grev hakkı, sendikası, yardımlaşma sandığı olmayan, gün bulup gün yiyen «yarına Allah kerim» diyen bir emekci kadar kadere boyun eğmiş sürüklenip gidiyordu. Hangi evin köpeği olduğu bile belli değildi. Benim oğlan aklına geldikce «Benim köpeğim» diye efeleniyorsa da mahalledeki bütün çocukların Çakı'dan «benim köpeğim» diye söz ettiklerini biliyordum. Çakı kime kulluk edeceğini şaşırmış iki cami arasındaki beynamaz gibiydi.

İki ev ötemizde oturan komşular tatile giderken evlerine Çakı'nın güvencesine vermek istemişlerdi. Boynuna kalın urgandan yapılma uyduruk bir tasma geçirip evlerinin önüne bağlamışlar. Akılları sıra köpek evin önünden hiç ayrılmayacak, hırsızlar da bu amansız canavarı atlatıp eve giremiyeceklerdi. Karşılığında Çakı'nın uzanabileceği uzaklıkda bir sandığın içine bir sürü küflenmiş ekmek doldurmuşlar, bırakıp gitmişler.

Çocuklar köpekceğizin görevini büyük bir bağlılıkla yapmasına olanak vermediler. Sabah kalkar kalkmaz ilk işleri gidip Çakı'yı çözmek olmuş. Boynundan ipi çözülüp özgürlüğüne kavuşturulsa da Çakı komşunun evinin önünden ayrılmak istemedi. Ekmek sandığı onu kapıya bağlayan en büyük neden olarak orada duruyordu.

Çocuklar Çakı'yı kapıya bağlıyan nedeni keşfetmekde gecikmediler. Büyük gürültüler, kulak tırmalayan çığlıklarla ekmek sandığını alıp ekmekleri sağa sola saçtılar. Çakı da ortadaki en büyük neden kalkınca kimsesiz evi beklemekden vazgeçip, kendisine arasıra ekmek veren çocukların peşine takıldı.

Komşular tatilden dönüp de salona açılan pencereyi açık, radyo ve teypin yerlerini boş, her taraflarını da karıştırılmış bulunca bütün hınçlarını Çakı'dan aldılar. Evin beyi döve döve öldüremediği köpeğin kuyruğunu kesti, hanımı da attığı kocaman bir taşla bacağını kırdı.

Çakı bir bacağı kırık kuyruğu kesik olsa da eski huyunu değiştirmedi. Yine eskisi gibi çocukların oyuncağı, evlerin istenildiği zaman sevilen, istenildiği zaman kovulan köpeği oldu.

Eğer kapı bir komşumuz Halil Beyin büyük oğlu avcılığa merak sarmasaydı Çakı kopuk kuyruğu, kırık bacağından sonra kulaklarını da yitirmezdi. Oğlan avcılığa merak sarınca Çakıyı yaman bir avcı köpeği olarak yetiştirmeyi düşündü. Artık her akşam üzeri bütün sokakda çocukların şamatasından, Halil Beyin büyük oğlunun Çakıyı av köpeği olarak yetiştirme gürültüsünden geçilmiyor. Kullanılmayan eski pabuçları, mısır koçanlarını, eski lâstik artıklarını, şamrel kesintilerini oraya buraya atıp Çakıdan getirmesini istiyorlardı. Çakıyı daha iyi alıştırabilmek için attıkları pabuçların içine ekmek parçaları, kemikler, hatta et koymaya başladılar. Çakı da emeği karşılığı ücretinin ödendiğini görünce bu işi zevkle yapmaya başladı.

Halil Beylere gelen konuklardan biri «İyi bir av köpeğinin kulakları kesik olur» demeseydi Çakı av köpeği yetişme numaraları içinde hayatını sürdürüp gidecekti. Halil Beyin büyük oğlu Çakı'yı tam bir av köpeği yapmak için mahalledeki çocukların da yardımıyla köpeğin kulaklarını kesip attı.

Kulakları kesildikten sonra ne yaptılarsa Çakı'yı aport yapmaya alıştıramadılar. Kulaklarını kesiyoruz derken zavallı hayvancağızı sağır etmişlerdi.

Zavallı hayvancağız kulakları da kaptırttıktan sonra arka bacağının biri topal, kuyruğu ve kulakları kesik bir köpek olarak görenlerde acıma duyguları yaratmaya başladı.

Üç ev ötemizde oturan Mustafa Bey, kırık bacak, kesik kulak, kopuk kuyrukla Çakı'yı ortalarda gördükce kendini parlak bir fikre kaptırmış. Birgün bana:

— Ayıları nasıl oynamaya alıştırıyorlar biliyor musunuz? Diye sordu:

— Hayır, dedim.

— Bak azizim, dedi, küçük ayı yavrularını alırlar, kızgın saçın üzerine koyarlar, ayı da ayağı yandığı için hoplar durur.

— Eeeee?

— Ayı hopladıkca keman darbukayla kıvrak oyun havaları çalarlar, bu durum ayının bilinçaltına yerleşir, daha sonra aynı havalar çalınınca ayı ayağının altında kızgın saç var sanıp tepinmeye başlar, bizler de müzikden aldığı zevkle oynuyor sanırız.

— Kolaymış, dedim.

— Her hayvana aynı yoldan göbek atması öğretilebilir, dedi.

— Sen hangi hayvana öğreteceksin?

— Çocuklara söz verdim Çakı'ya oyun oynamayı öğreteceğim, önümüzdeki pazar bizim arka bahçede ateş yakıp Çakıya oyun öğreteceğiz, hep Kandıralının plâklarını çalacağım, ondan sonra gel keyfim gel, canımız sıkıldıkça Çakı'yı oynatırız.

Şakamı söylüyor diye yüzüne dik dik baktım ama birşey anlıyamadım. Ertesi pazar gerçekten ateş yakıp Çakı'ya oyun öğretmeye kalkışmışlar. Zavallı hayvan, oyun öğrenemedi ama oyun öğreteceğiz diye ateşe atılması yüzünden tüyleri yanmış, cascavlak ortada kaldı. Köpekceğizi yanmaktan zor kurtarmışlar.

Şimdi bu yazıyı okuyanlar «Haydi canım sende olmaz öyle şey» diyebilirler, iki gözüm önüme aksın, Huriye Teyzenin küçük kızı evde kalsın, totom dokuz tutsun, Milli Piyango biletim iki milyonu iki numarayla kaybetsinki herşey aynen böyle oldu. Zavallı Çakıcık arka bacağı kırık, kulakları kesik, kuyruğu kopuk, tüyleri yanık, cascavlak ortada kaldı. Herşeye rağmen bir kişiye saldırdığını, birisini ısırdığını görmedik.

Çakı bizden biz Çakı'dan memnun yaşayıp gidiyorduk. O kadar olanlardan sonra Çakı'da saygınlık kazanmış, çocuklar kendisine eskisi kadar eziyet edemez olmuşlardı.

Huriye Hanımın büyük kızı boşandığı Amerikalı zenci kocasından miras kalan yumruk kadar süs köpeğini mahallemize getirince bütün çocukların ilgisi Çakı'dan bu küçük köpeğe kaydı. Küçücük köpeğin her yediği, her yaptığı hadise oluyor, fısıltı gazetesinin tirajını akıl almaz derecede artırıyordu. Amerikan Biteksler'inden alınan mamaları banyosunda kullanılan özel şampuanı, losyonları, saat beş çayıyla yediği bisküvüleri, Kasap İbraam Efendinin küçük köpeği gerçekten sevdiği için mi, yoksa dul kalan büyük kıza sulandı'ı için mi getirdiği kesinlikle anlaşılamayan dalaklar, kuşbaşılar, kuzu ciğerleri hepimizin ağzına sakız olmuştu. Artık bütün sevgimiz Amerikalı zenci kocanın boşadığı karısına bıraktığı Cimi'ye düşmüştü. Adı aynen şöyle söyleniyor: Dişlerinizi bitiştirip, dudaklarınızı hafif açacak ve tiz bir sesle «Cimiiiiii'.» diye bağıracaksınız — O da size başını çevirip bir tek kere 'Hev' diyerek cevap veriyor. Her çağrışınıza bir kere 'hev'.

Hepimiz Cimi ile uğraşmaya başlayıp Çakı'yı iyice boşladık ama o bizi boşlamadı. Cimi'yi kıskandığından olacak açık bulduğu kapılardan içerilere süzülmeye, fırsat bulursa mutfaklara dalıp ağzına geleni alıp kaçmaya başladı. O güne kadar öyle huyları yoktu. Herkes Çakı'dan şikâyetçi olmaya, önüne geldikce beline bir taş vurup karnına bir tekme yapıştırmaya başladı.

O güne kadar melekler gibi sesini çıkarmadan her türlü işkenceye katlanan köpek azıp da önüne çıkana hırlamaya, ardından gittiğini ısırmaya başlamasın mı? Aman bu Çakıyı ne yapalım derken o korkunç olay meydana geldi.

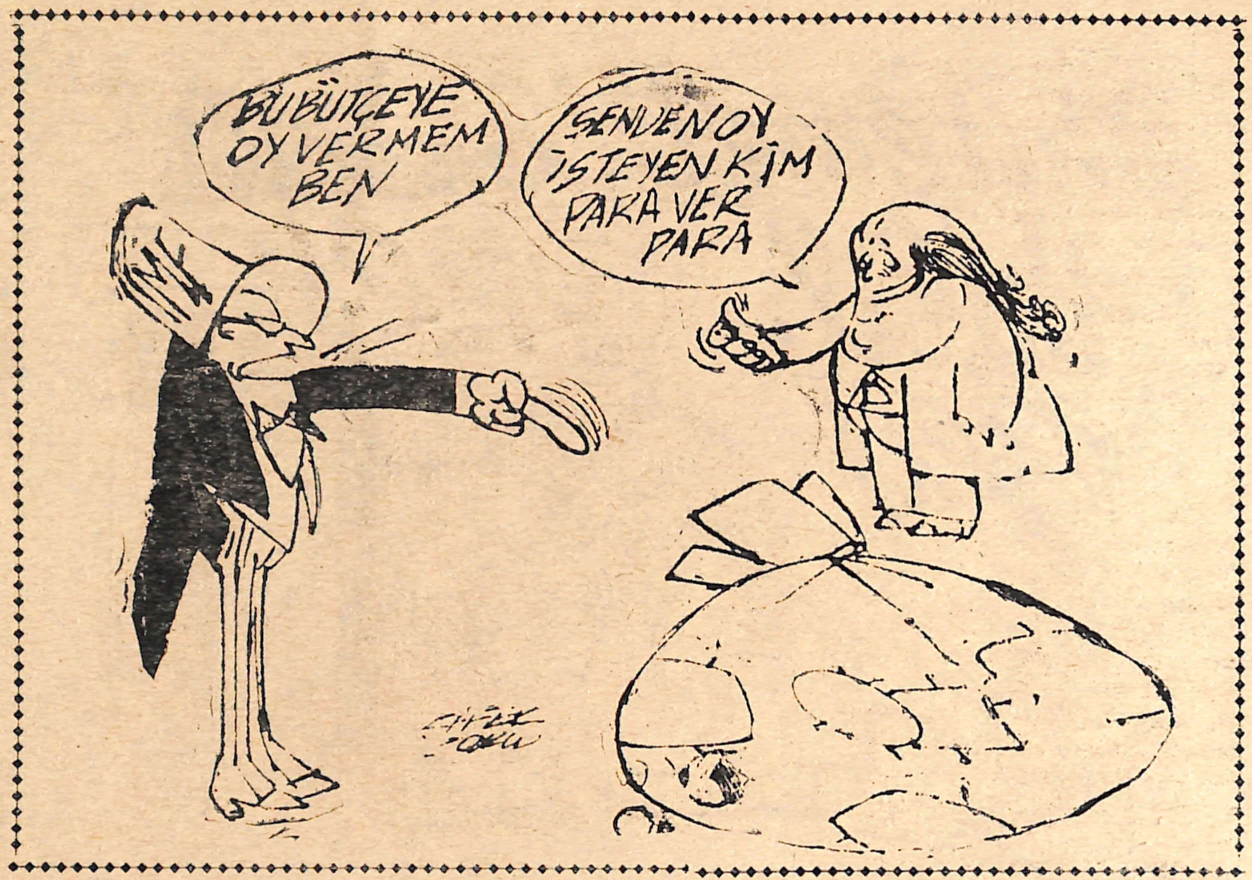
Güneşin yakıp kavurduğu, kadınların akşama pişirecekleri sebzeleri ayıklamak için tepsilere koyup kapı önlerine çıktıkları bir gün Huriye Hanımın büyük kızı Cimi'yi serbest bırakmış. O sevimli candan köpekcik de özgürlüğün tadını çıkarmak için sokakda bir o tarafa bir bu tarafa koşturmaya başlamış.

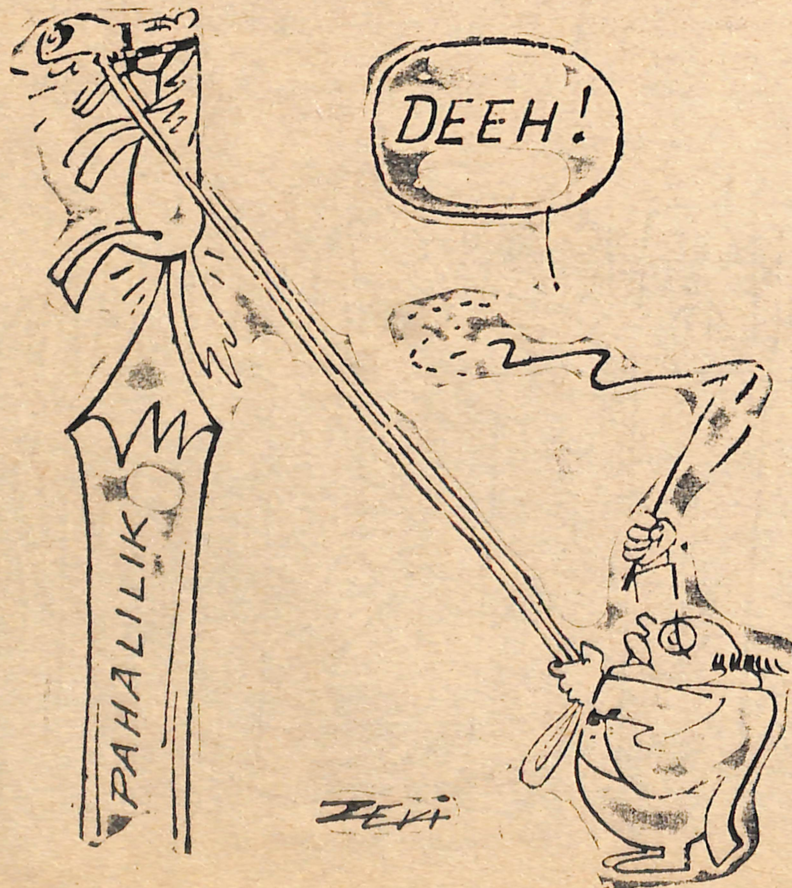
İşin nasıl olduğunu kimse tam bilmiyor. Benim gördüğümde Cimi Çakı'nın ön bacaklarının arasında duruyordu. Daha doğrusu Çakı ön bacaklarını Ciminin sırtından aşağıya sarkıtmış, arka ayaklarının üzerinde güçlükle durarak cascavlak çıkmış derisi, kesik kulakları, kopuk kuyruğu kırık bacağıyla doğanın kendisine verdiği erkeklik görevini yerine getiriyordu.

Durumu Huriye Hanımın büyük kızına bildirdiklerinde kadıncağız hemen düşüp bayılmış. Evlerdeki bütün erkekler dışarı fırladık kadınlar ellerindeki sebze tepsilerini bir kenara bıraktılar, çocuklar ellerinde birer ağaç parçasıyla koşup geldiler hep beraber Cimi'yi Çakı'nın bu alçakca tecavüzünden kurtarmaya giriştik. Kadınlar hep bir ağızdan «Olur mu canım, Cimi ne idiği belli cici Amerikan köpeği, Çakı yarım yamalak bir sokak köpeği, böyle birleşmeye kim heder» diye gülüşüyorlardı.

Köpeklerin biribirlerine kenetlendikten sonra çok zor ayrıldıklarını bilirsiniz. Zavallı Cimicik haydut Çakı'nın ağırlığı altında ezildiği yetmiyormuş gibi bir de mahallenin insanlarının, gürültüsünü duyunca perişan oldu. Kendisini Çakı'nın bacakları arasından kurtarmaya çalışacağı yerde iyice büzüldü, adeta Çakı'nın altına saklandı. Atiye Hanım'ın söylediğine göre köpekceğiz böyle bir iş sırasında kalabalık tarafından seyredilmekten çok utanmış. Eeee, ne de olsa Amerikan köpeği salonlarda büyümüş, beş çaylar içmiş, bitekslerden giyinmiş, o utanmayacak da bizim sokağın sahipsiz iti Çakı mı utanacak.

Her ne yaptıksa Cimi'yi Çakı'nın altından kurtaramadık. Halil Beyin büyük oğlu benim kulağıma eğilerek Çakı'nın orasını kesip Cimi'yi kurtaralım dediyse de ben Cimi'nin zarara uğrayacağını düşünerek böyle bir şeyin yapılamıyacağını söyledim.

Sonunda Belediye zabıtasına haber verip Çakı'yı yaptığı bu alçaklığın karşılığı olarak zehirletmeye karar verdik. Halil Beyin. Büyük oğlu Belediye Başkanlığına yazdığı bir dilekceyle «Sokağımızda bir anarşist köpeğin dolaştığını ve evlerimizdeki süs köpekleriyle çocukların güvenliğini tehdit ettiğini» bildirmiş.

Çok geçmeden Tuzla yapımı bir Jeep'e bindirilmiş üç zabıta memuruyla eli tüfekli iki adam çıka geldiler. Bütün mahallelinin şikâyetçi olduğu Çakı, Cimi'ye sahip olmanın karşılığı olarak silâhlı adamlar tarafından çevrilip köşe başında vuruldu.

Mustafa Bey: «Akıllı olsaydı çengilik öğretecektim kerataya aramızda buz gibi yaşar giderdi» dedi.

Halil Beyin Büyük Oğlu: «İyi bir av köpeği olsaydı şimdi rahatı beyde olmıyacaktı» diye konuştu.

İki ev ötemizdeki komşular «Oh! oldu hırsız kerataya» dediler. (Onlar radyo ile teypin Çakı tarafından çalınıp bir yerlere gömüldüğüne inanıyorlarmış. Bana da Huriye Hanımın büyük kızı söyledi.)

Huriye Hanım «Oh olsun anarşist kerataya, Cimiye tecavüz etmek neymiş» diye şıkır şıkır oynadı. Kadınlara «Ayol bu köpek Amerikan köpeği öyle adi sokak köpeklerine mi kaldı Cimi'nin seks ihtiyacını bizler gideriyoruz» demiş.

Herşey olup bitti ama, Huriye Hanımların derdi bitmedi. Cimi Çakı'dan hamile kalmış «Öyle anarşist, adi bir sokak köpeğinden böyle güzel Amerikan, finosu yavru yapmasın diyerekten kürtaj yaptırmak üzere doktor doktor geziyor zavallılar.

İbrahim KAYNAR

BİR arkadaşıma ilçeye konuk gitmiştim. Günlerden pazar olmamasına **karşın hemen** hemen dükkânların tümü kapalıydı. İlçelerde daha çok dükkânlar bir parti büyüğü geldiğinde kapanır, tüm millet büyüğü dinlemeğe gider, dükkânını kapamayan kınanırdı. Sordum arkadaşıma:

— Parti büyüğü falan mı gelecek diye.

— Yoo, dedi, sorma başımıza geleni, daha doğrusu esnafın başına geleni.

Arkadaşım sıkıntılıydı. Kaç yıl sonra yanına konuk olarak gitmiştim, şimdi tüm dükkânların, hattâ ve hattâ meyhanelerin de kapalı olduğu bir yerde bana ne sunacak, ne yedirecek, ne içirecekti?

— Sıkıntın, dedim, bana yedirme içirme konusundaydı hiç düşünme, ben ne olsa yerim içerim, peynir ekmek bile yeterli...

Rahatladı.

— Buydu sıkıntım, dedi. Yoksa kasabalı dükkânını açmış açmamış umurumda bile değil...

Arkadaşımın evine doğru yürümeğe başladık.

— Aslına bakarsan, dükkânlar biz memurlar yüzünden kapandı, dedi.

— Kasaba dükkânlarından alış veriş etmeme kampanyasına giriştiniz, adamlar bu yüzden top attılar ve dükkânlarını kapadılar?

— Tamamen tersi, dedi... Biz memurların tümü bu dükkânlardan alışveriş ederiz, işte zaten bu yüzden dükkânlar iki gündür kapalı ya...

Arkadaşımın evine vardık. Kendi yaşında cici bir karısı, üç yaşında da bir oğlu vardı. Bana, «Hoşgeldin» dediler, konuk odalarına buyur ettiler. Evin hanımı da arkadaşım gibi sıkıntılıydı. Arkadaşım,

— Meliha, dedi karısına, sen hiç üzülme, ben durumu arkadaşıma anlattım, artık makarna mı olur, pilâv mı olur, ne olursa olsun, önüne koyacağız ve yiyecek.

— Tâbi tâbi, dedim arkadaşıma. Yalnız dükkânların niye kapandığını bana anlatmadınız?

— Ay, dedi karısı, sahi anlatmadı mı? Ayol niye anlatmadın? İki gündür kasabada yer yerinden oynadı...

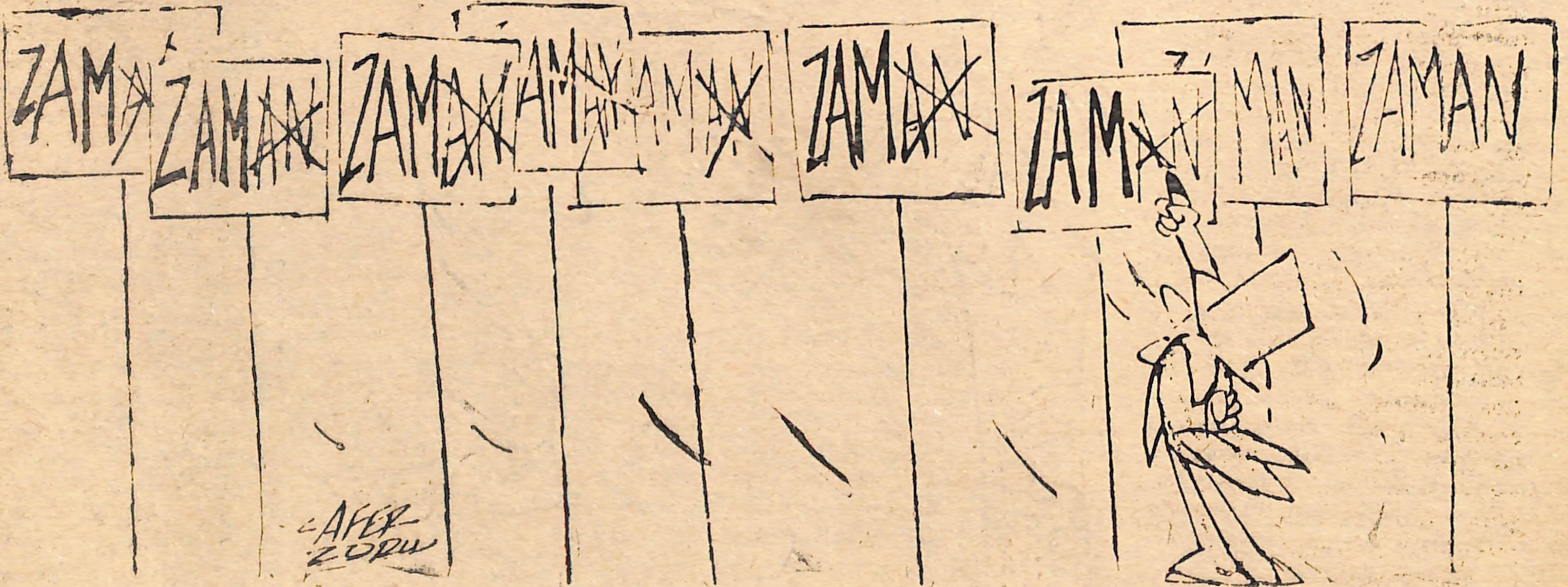
— Anlat şunu, dedim arkadaşıma.

Arkadaşım anlatmağa başladı:

— Biliyorsun iki gün önce ay başıydı... Ama ne olduysa nüfus yazmanı Halil beyin yüzünden oldu... Herşey, herkes aklımıza gelirdi de, bu işi nüfus yazmanı Halil beyin yapacağı aklımıza gelmezdi... Çünkü adam evli, adam beş çocuk sahibi... Adam ki namus örneği, namus direği... Ama yaptı işte...

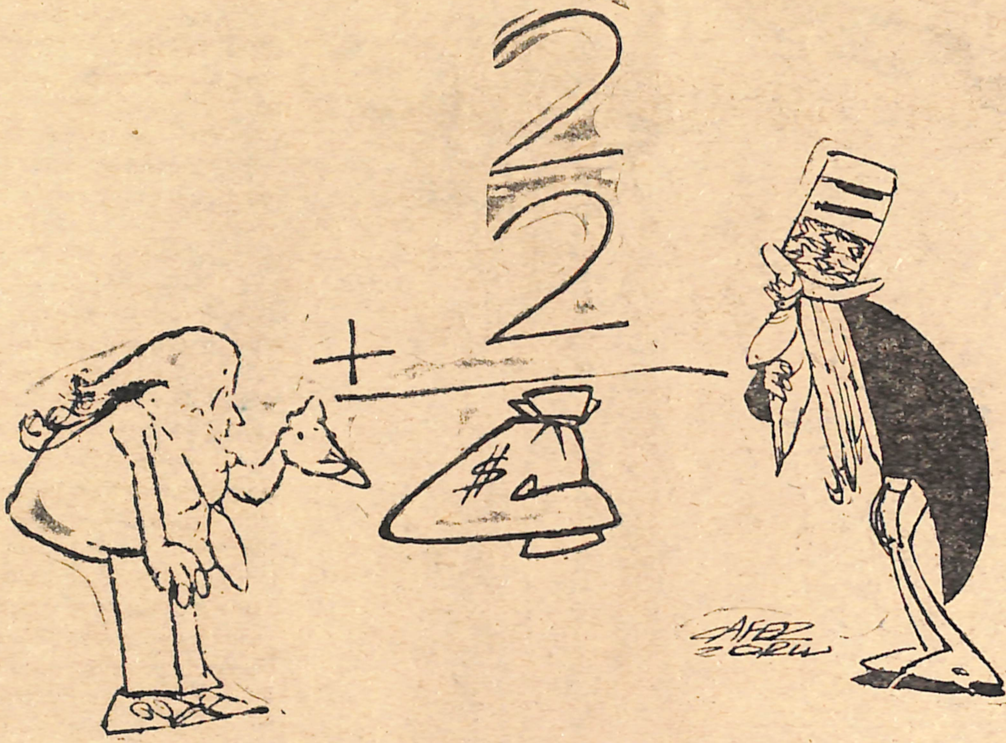
— Ne yaptı? diye sordum.

— Yapacağını yaptı, dedi arkadaşım. Bilirsin memurların maaşını mutemetler alırlar. Bizim konağın mutemedi de bu Halil beydi... Ah Halil bey nasıl yaparsın bunu? Kasabada nekadar memur varsa, hepsinin mutemedi bu Halil beydir. Halil bey ki, sabahleyin mal müdürlüğünden çeki alır, doğruca bankaya gider, önce kaymakamın maaşını verir, ondan sonra çekilir tahrirat yazmanının odasına. Ayın birinci günü bu oda Halil beyindir. Halil bey artık sırasıyla, şu saattan şu saata olmak üzere tüm memurların maaşlarını dağıtır. Şunca yıldır Halil beyden maaş alırım, mutemet parasının üzerinde daha santim kuruşumu yememiştir. Öyle ki bir kezinde tüm paraları dağıttıktan sonra yüz lira fazlalık çıkmıştı da zavallının gözüne iki gün uyku girmemişti. Yüz liranın sahibini bulduğu gün, sanki kendisiymiş gibi yüzlüğün sahibi, tüm millete çay kahve ısmarlamıştı. İşte Halil bey dediğimiz adam mutemet sözcüğüne yakışır bir adamdı. Ama ne oldu, nasıl oldu bilinmez, bu ay başı bankadan maaşı alır almaz para çantasıyla birlikte ortadan kayboldu. Başta kaymakam olmak üzere hiçbirimiz bu konuda kötü düşünmedik... Ama saatler biraz ilerleyince, bizden önce kasabanın esnafı kötü düşünmeğe başladı... Yahu sakın bu adamı kaçırmış olmasınlar, diye... Öyle ya, saat on bir olmuştu, Halil bey ortada yoktu. Evine haber, oturduğu kahveye haber, sık görüştüğü uncu Fethi'ye haber, Halil bey yok. Sanki yer yarılmış, Halil bey içine girmişti... Kasabanın cipçilerine, minibüsçülerine sorduk soruşturduk, hiçbiri de ne yolda, ne de başka bir yerde

Boş zamanları değerlendirme!

— İkili anlaşmalar yine gözden geçirilecek —

Demirel — Bizim hesap doğru... İki iki daha dört!

Halil beyi görmemişlerdi. Sağlık ocağına telefon, olur ya, kalbine bir sıkışma gelir, fenalaşır, menalaşır, hattâ ve hâtta doktor bu tür muziplikleri çok sever, oyun olsun diye tutar Halil beyi sağlık ocağında saklar, ama hayır, Halil bey orada da yoktu... Memur takımı rahat ama, gelgelelim esnaf saat on üç sularında iyice huysuzlanmağa başladı... Hakları var adamların, çünkü ilçede nekadar memur varsa, ay başında maaşın içinden ya iki yüz lira alırız, ya da üç yüz lira, gerisini manava, kasaba, bakkala ve ev sahibine dağıtırız... İlçe konağının önünde önce bakkallar toplandılar. Oradan konak pencerelerine bağırmağa başladılar:

«Halil beyi isteriz, nerede Halil bey?» diye...

Bizden, kaymakamdan herhangi bir yanıt çıkmayınca, bu kez kasabanın manavları toplu halde ilçe konağının önüne geldiler... Bağırmalar, çağırmalar,

«Halil bey yoksa biz de yokuz»

«Halil beyi bulun!»

Onun ardından ilçe konağının önüne diğer esnaf toplanmağa başladı. Bez satanlar, televizyon şunu bunu satanlar, ayakkabıcılar... Velhasıl ilçe konağının önü ana baba günü olmuştu ki, akşama yakın ev kirasının gelmediğini gören ev sahipleri de ilçe konağının önüne birer ikişer doluşmağa başladılar.

Kaymakam:

«Arkadaşlar, merak etmeyin, Halil bey böyle birşey yapmaz, parayı alıp kaçmaz» diye kaymakamlığın penceresinden bağırıyordu, ama esnaf, ama ev sahipleri kaymakamı dinlemiyorlar:

«Size göre hava hoş, olan bize oldu» diye bağırıyorlardı.

Akşam üzeri dağdan gelen bir çoban, elinde kocaman bir çantayla Halil beyi dağ yollarında tek başına gördüğünü söyleyince, esnafın tümü gece demeyip gündüz demeyip beşerli guruplar halinde dağa çıktılar. Aradan iki gün geçti, ne Halil bey göründü, ne de esnaf... Bir taraftan da kaymakamlık jandarma yoluyla Halil beyi aramakta... İşte tüm olay budur, dedi arkadaşım.

Karısı devam etti:

— Dün de dağa çıkan esnafın çocukları, şunları bunları dağa çıktılar...

Arkadaşım sözü aldı:

— Salt benim kasaba üç yüz lira, manava iki yüz elli lira, bakkala sekiz yüz lira borcum var...

Karısı:

— Bizim yaşlı ev sahibi bile dün sabah eline bir baston alıp dağın yolunu tuttu, dedi.

— Siz rahatsızsınız? dedim arkadaşıma.

Şu anda üçü de dağdalar...

— Niye rahat olmayalım, dedi. Halil bey bize, biz manava kasaba... Olmayınca ne vereceğiz

Orada, arkadaşımın yanında on gün kaldım. Ben gitmeden bir gün önce Halil bey bulundu. Gerçi, kasapların, manavların, ev sahiplerinin bir bölümü dağda, Halil beyi arıyorlardı ama, Halil bey İzmir'de yakalanmıştı polis tarafından.

Polisler, Halil beyin yanık yüzüne, çileli gözlerine bakmışlar, nasıl olur da böyle bir adam, pavyonda sekiz kızlı bir masaya oturur ve parayı su gibi akıtır, demişler... Şayet Halil beyin yüzü kâğıt gibi olsaymış, ensesi kulağı yerinde bir adam olsaymış velhasıl çocukluğunda gençliğinde iyi beslenmiş biri olsaymış, zor tanırmış İzmir polisi ama, Halil bey ufak yaşantısının cezasını orada da çekmiş...

Halil beyi alıp kasabaya getirdiklerinde cebinde yalnız dört bin lira para varmış... Amma Halil bey öyle gülüyormuş, öyle neşeliymiş ki, sanki şu on bir gün içerisinde o ezik, o sümsük Halil bey gitmiş, yerine yepyeni bir adam gelmiş... Doğrusu ben de merak ettim şu Halil beyi... Arkadaşıma rica ettim, bana şu Halil beyi bir göster, dedim...

Halil bey sorgudaymış... Arkadaşımla sorgunun yapıldığı yere gittik. Şöyle kapının yanından baktık... Halil bey, ufak tefek, kabuğunda kurumuş, beş çocukla, kırkında, ellisine gelmiş bir adamdı. Ama başı dikti. Sesi de dikti. Yargıcın sorularına dik dik yanıt veriyordu. Arada bir tutanak yazmanına gülüyor, sanki hiç suçlu değilmiş gibi yöresine bakınıyordu...

Yargıç sordu:

— Başka bir diyeceğin var mı?

— Var, dedi Halil bey, yazın oraya, yirmi beş yıllık memurum, ama yirmi beş gün yaşamadım. Fakat bir çanta dolusu parayla, on bir günde yirmi bir yıl yaşadım. Var ya, beni ipe çekseniz de hiç mi hiç umurumda değil!..

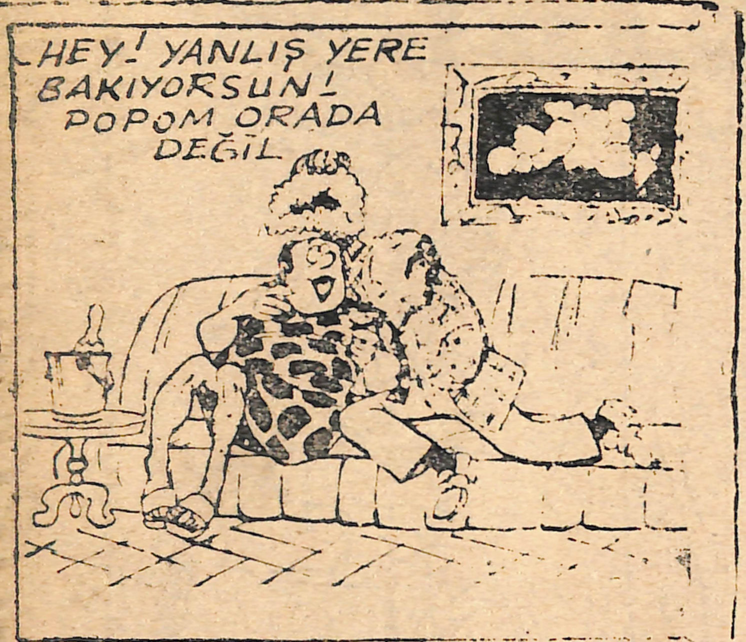
Halil bey tutukevine götürülürken, memur arkadaşları bir tuhaf bakıyorlardı ona, hattâ biraz da kıskançlıkla... Kimbilir şu on bir gün içinde Halil bey hangi düşlerini gerçekleştirmişti, nasıl su gibi sorumsuz para harcamış yaşamıştı?.. Fakat kasaplara, manavlara, bakkallara, ev sahiplerine kalsa, onu orada hemen linç edeceklerdi. Bereket güvenlik tedbirleri iyi alınmıştı.

M. İZGÜ

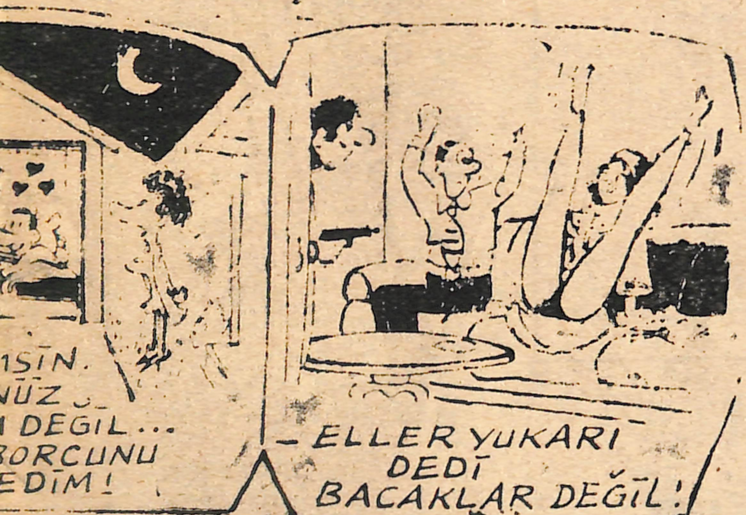

— İki Rus kozmonotu yörüngeye oturtuldu —

— Vay canına, bizden önce yörüngede oturan var!

— Ne haber, şaşırdın mı tatlım... Geçen yıl en güzel hediyeyi sana verecem demiştin ya!..

DİPLOMA MI, KAFA MI?..

Yüzde kaçı buluyor, okumuş oranımız,
Gerçekler karşısında, yok kafa yoranımız,
Yapmağa kalkıyoruz, ne isterse canımız,

Kendini hazırlamış, olsa bile yarına,
Hiç önem vermiyoruz, lise mezunlarına.

Her yönden üstün olsa, çoklarından zekâsı,
Zehir gibi çalışsa, her sahada kafası,
Yüksek okuldan yoksa, cebinde diploması,

Kendini hazırlamış, olsa bile yarına,
Hiç önem vermiyoruz, lise mezunlarına.

Kafaya değil dostum, etikete itibar,
Hangi okul vermiştir, Sinan gibi bir mimar,
Neden hesap edilmez, söylesenize bunlar,

Kendini hazırlamış, olsa bile yarına,
Hiç önem vermiyoruz, lise mezunlarına.

Tahsilsiz, diplomasız, gördüm nicelerini,
Nasıl yetiştirmişler, bilsen kendilerini,
İçimden öpmek geldi, çoğunun ellerini,

Kendini hazırlamış, olsa bile yarına,
Hiç önem vermiyoruz, lise mezunlarına.

Çoklarına bakınız, bugün gözleri nemli,
İçlerinde burukluk, bakışları sitemli,
Neden kafa değil de, bir diploma önemli,

Kendini hazırlamış, olsa bile yarına,
Hiç önem vermiyoruz, lise mezunlarına.

Temel TEMÜRCÜ

Sizin için...

YILBAŞI ARMAĞANLARI

Süleyman DEMİREL: Şimşir tarak.
BÜLENT ECEVİT: Tek şekerli çay.
NECMEDDİN ERBAKAN: Hurma.
ALPASLAN TÜRKEŞ: Bir tas kımız.
TURHAN FEYZİOĞLU: Bir porsiyon koç yumurtası.
FERRUH BOZBEYLİ: Parti merkezine asması için karınca duası.
T. ELEKTRİK KURUMUNA: Petrol lâmbası.
D. DEMİRYOLLARINA: Kaplumbağa arması.
MİLLÎ FUTBOLCULARA: Kova.
TRT. YE: Soyadı (Taş) lı ve yumuşak başlı genel müdür.
OĞUZHAN ASİLTÜRK: Uçurtma.
TEKEL BAKANINA: Bir karton Amerikan sigarası.
MİLLÎ EĞİTİM BAKANINA: Okulları koruması için bir tugay komando.
KORKUT ÖZAL'A: Anarşiyi önlemesi için on yıllık bakanlık garantisi.
GÜREŞÇİLERE: Yenildikten sonra rahatsız olmamaları için yumuşak minder.
MEMURLARA: Bir ayı onbeş güne indirecek kanun teklifi.

NİNEM ÖDESİN

Genç bir kız büyük annesi ile bir mağazaya girer ve kendisine yiyecekmiş gibi bakan tezgâhtara sorar:

— Bu kurdelâların metresi kaça?

— Bir öpücüğe bayan.

— Pekalâ on metre veriniz.

Kız sarılan kurdelâ paketini alır ve:

— Hesabı büyük annem ödesin der.

Ümit KAYAÇELEBİ

SEVİYE FARKI

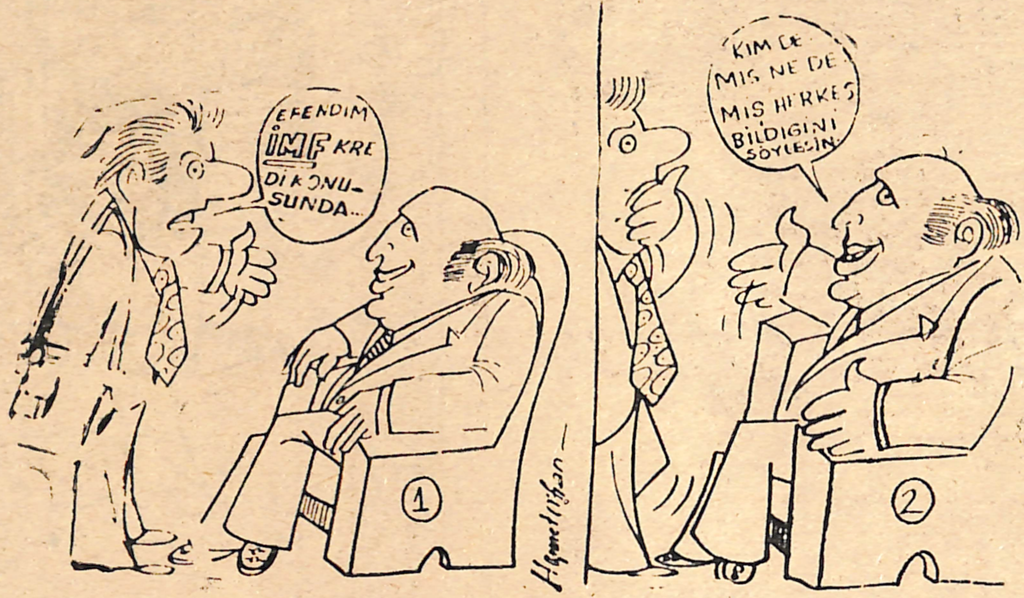
Evin hanımı her hafta çamaşırlar arasında hizmetçinin yedi sütyeni olduğunu görüp kızı bir kenara çekti.

— Evlâdım bak, temizlik iyi hoş şey, ama her gün de sütyen değiştirilmez ki.

Bak kızım bile o kadar çıkarmıyor.

— Ama hanımcığım, kızınız avukatla gezmeye gidiyor, ben kömürcüyle...»

Hamit ÇIRBIN
ESKİŞEHİR

(Haşmet CİHAN)

ÇIKAR

Yonca dersin karşına saman çıkar, sap çıkar
Atlatırsın bakkalı, köşeden kasap çıkar.

Evdeki pazarlığın uymaz elbet çarşıya,
Eski hesap kapanır, bir yeni hesap çıkar.

Bağdan gelen üzümden âla şıra yapılır
Bir mahzende dinlenir yıllanmış şarap çıkar.

Cehennemden söz açan ham sofuyu dinleme..
Onun günah dediği mutlaka sevap çıkar.

Aldanma Demirel'in BÖYÜK TÜRKİYE'sine,
Bu koşullar altında kuşkusuz serap çıkar.

Hekim reçete yazar, eczacı kıskıs güler,
İlâç diye aldığın bir uydurma hap çıkar.

Pahalılık arttıkça yaşam çekilmez olur,
Zam üstüne zam biner, yalancı mehtap çıkar.

Takkeli bezirgâna güvenme sakın İNAN,
Oda külâhlı gibi şeker satar, şap çıkar.

Nur İNAN

YASAK

Gece yarısı genç müşterisinin güzel bir kızla otele döndüğünü gören görevli:

— Hatırlatmak zorundayım mösyö, dedi, odalara kadın sokmak yasaktır.

— Size kötü bir niyetim olmadığını, çok üşüdüğümü, bu bayanı da ısıtma aracı olarak bulduğumu söylersem?

— O hiç olmaz, diye müşteriyi susturdu görevli. Yasakların başında odaya yanıcı madde sokmak geliyor!

(Seçkin TEMUR)

İDDİA

Bir gün Abbasi halifelerinden Mehdi, av dönüşü uğradığı bir bedevi çadırında önüne çıkardıkları sofrada yemek yiyor, şarap içiyordu. Bir aralık ev sahibine sordu.

— Beni tanıdın mı?

— Hayır.

— Ben halife Mehdi'nin hademelerindenim.

— Ya! şerefyab oldum.

İki kadeh daha yuvarladıktan sonra Mehdi yine sordu:

— Ben kimim, biliyormusun

— Demin söyledin ya demiş.

— Hayır o kadar değil, ben Mehdi'nin nedimlerindenim.

— Allah bağışlasın.

Mehdi bir kadeh daha atmış:

— Ben kimim biliyormusun?

— Mehdi'nin nedimisiniz.

— Yok az söyledim. Ben Mehdi'nin sadrazamıyım.

Bunun üzerine ev sahibi dayanamadı. Misafirinin önünden şarap testisini kaptı:

— Bana bak dedi, bir kadeh daha içersen, Mehdi olduğunu iddiaya kalkışacaksın.

Ümit KAYAÇELEBİ

PİMPİRİK TEVFİK

Yamalardan
Oluşmuş pantalonu,
Daha bir garip
Gösteriyor onu.
Pimpirik Tevfik;
Zaten ezelden garip
Bellidir önü sonu...

Veysel KARASOY
PTT Memuru
MANİSA

DEDİK

Çıktık açık alınla haydi Bismillah dedik,
Dost, düşman ayırmadık toptan eyvallah dedik,
İçtenlikle inandık, bu defa essah dedik,
Bu defa da olmadı, yarın inşallah dedik.

Gemi aslanlarını görünce Allah! dedik,
Pahalılık derdinden artık illallah dedik.

Yıllarca yazdık durduk, dinleyen, okuyan yok,
Adalet tezgâhında hak hukuk dokuyan yok,
Özgürlük alanında bülbülce şakıyan yok,
Gerçek yola gerçekten korkusuz baş koyan yok.
Çarşı pazar dolaşıp şaşırdık eyvah dedik,
Pahalılık derdinden artık illallah dedik.

Gönlü tok fakirleriz, kimseden âr etmeyiz,
Yapılan iyiliği asla inkâr etmeyiz,
Daima zarardayız, dünyada kâr etmeyiz,
Bu toprağa bağlıyız, terkidiyâr etmeyiz.
Vatan, Millet, Sakarya he vallah billah dedik,
Pahalılık derdinden artık illallah dedik.

Girdik yağ kuyruğuna, olduk hepimiz yağcı,
Bilmem kime inansak hepsi yalan ağacı,
Haklıymış Ziya paşa: hacının çıktı haçı,
Kimisi üç kâğıtçı, kimisi erketeci.
Usandık, ne it ne at, neuzübiliah dedik,
Pahalılık derdinden artık illallah dedik.

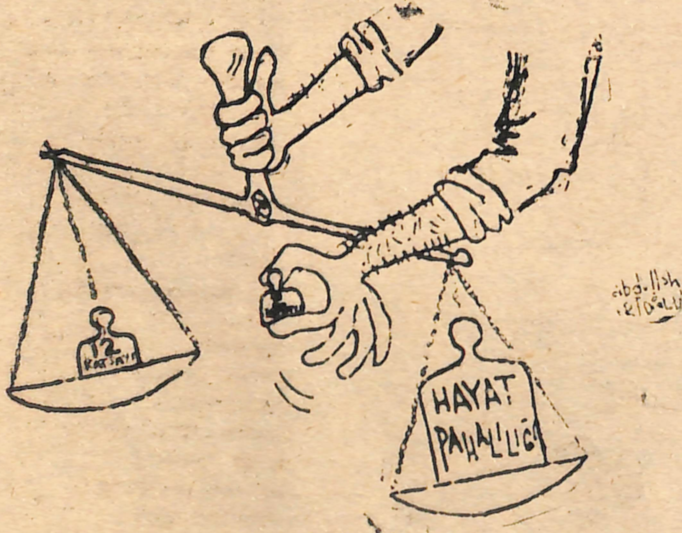
Zam paketi açıldı, bak en ağır yük bizde,
Vurdum duymaz kör ayvaz bir başı büyük bizde,
Fanfardan zurnaya dek her çeşit düdük bizde,
Çağdışında yaşayan binlerce hödük bizde.

Şu malûm Don Kişot'a tutup seyfullah dedik,
Pahalılık derdinden artık illallah dedik.

İNAN bunu yazarım simitle çay içerken,
Bazan çok geç kalırız, bazan ne kadar erken,
Denge tutturamayız geri ileri derken,
Bakmayız sağa sola engelleri geçerken.

Döndük Mevlevî olduk, şapkaya külâh dedik,
Pahalılık derdinden artık illallah dedik.

Nur İNAN

— Katsayı 12'den 14'e çıkarılıyor —

(Abdullah ERTOĞLU)

— Ben meleğiniz Tamara.. Bütün memurları bekliyorum ay başında odama!

GÜNEŞLENİYORLAR

Fatma, tarlada
Çalışarak güneşleniyor!
Ajda, plâjda
Kumların üzerine yatmış
Üpüryan güneşleniyor...

KADIN SEVERSE...

Teyzesi Güzin'e:

— Nişanlını beğenmedim, dedi. Görgü kurallarından habersiz çünkü. Dikkat ettiniz mi bilmem, yemekte bıçağı sol, çatalı sağ eliyle tutuyordu.

Teyzesinin gözlemi doğruydu. Kız ise nişanlısını seviyordu. Savunmalıydı onu. Bir an düşündükten sonra:

— Haaa... Söylemeyi unutmuştum teyzeciğim, dedi. Nişanlım solaktır.

Nail Tekin ÖNDER

TELGRAF

Kasabada iki tane İbrahim Kadıoğlu vardı. Biri hoca, biri tüccar.

Tüccar mal almak için İstanbul'a gittiği gün hoca da ansızın öbür dünyayı boyladı.

Ertesi sabah, tüccar İbrahim Kadıoğlundan gelen bir telgraf yanlışlıkla ölen İbrahim Kadıoğlunun evine bırakılmıştı.

Gözleri yaşlı kadın, rahmetliden gelen telgrafı okur okumaz bir çığlık atıp düştü, bayıldı.

Telgraf şöyle idi:

«Yolculuğum rahat geçti, burada sıcak müthiş. Seni bekliyorum.»

Ümit KAYAÇELEBİ

ÖNÜCÜKLERİN DERECESİ

Nikâh günü: gölgede 35 derece
Damat: «Hayatımın en güzel kadını»
Selin: «Benim biricik sevgilim»
Bir ay sonra gölgede 30 derece
Damat: «Sevgilim benim»
Selin: «Hayatım»
Üç ay sonra gölgede 20 derece
Damat: «Ayşe»
Selin: «Ahmet»
Beş ay sonra gölgede 20 derece
Damat: Hanımefendi
Selin: «Beyefendi!»
Altı ay sonra. Derece 0
Damat: «Hırçın Kadın»
Selin: «Hain adam»
Yedinci ay sıfırın altında 5
Damat «Sinsi yılan»
Selin «Canavar herif»
Sekizinci ay sıfırın altında 15
Damat: «Al sana»
Selin: «Can kurtaran yokmu»
Dokuzuncu ay: Soğuktan ya derece çatlar ve boşanma veya sıcaktan derece çatlar bir bebek sesi!..

Fatihten
Kadir DOĞRULAR
Hoca üveys mah Hoca Efendi Sok. No: 18/5 İSTANBUL

ÇARE

Yaşlı kadın dişçisine dert yanıyordu:

— Doktor, bütün gece dişlerim takırdıyor. Acaba ne yapmam lâzım?

— Birlikte yatmayın.

Hamit ÇIRBIN
ESKİŞEHİR

PİYES yazarı Rex Dulıtıl büromdan içeri heyecanla girerek koltuklardan birine kendini atarken:

— Sam, diye bağırdı, (Lincoln'-in Öldürülmesi) adlı piyesimi senin tiyatronda oynatacağım.

— Yanlış kapı çaldın Rex, dedim, ben tiyatromda güzel kızlarla dolu revüler oynatırım.

— Evet ama bir değişiklik yap artık. Kızları bir tarafa bırak ta, gerçek sanatla ilgilen, yüksel biraz!

— Sence yükselmek, revülerden dramatik piyeslere geçiş midir?

— Yerine göre. Ama sanırım sen sadece güzel kızlarla değil, onların sağladığı para ile ilgilisin daha çok. Paraya karşı her zaman ilgi duydun. Şimdi dinle, ben gerçek bir maden buldum dostum, evet, gerçek bir maden!

Arkama yaslanarak sigaramdan derin bir nefes çektim, çaresiz:

— Seni dinliyorum, dedim. Ama neden beni seçtin?

Rex gülümsedi, Hollywood'dan daha bu sabah gelmişti.

— İki neden yüzünden, diye cevap verdi. Birincisi, bu piyese uygun gelen New York'un tek tiyatro sahibisin. Yani Lincoln'un sahneye yakın balkonlu büyük locaya oturması gerek olduğu tiyatron var. Onun katili John Wilkes Booth da herkesin gözü önünde onu orada vuracak. Gerçek katil Booth gibi sahneye atlıyarak kaçacak sonra da. Buluşum nasıl?

— Atlıyarak mı öldürecek?

— Canım, öldürdükten sonra atlıyacak dedim ya... Bu iş için de birinci sınıf bir akrobat buldum.

— İkinci nedeni de söyle bari.

Rex bana cevap verecek yerde ayağa kalkarak büromun kapısını açtı ve dışarda bekliyen birini parmağıyla çağırdıktan sonra bana dönerek:

— Sam, keşiflerimden birile karşılaştıracağım seni, dedi, işte Jim Bart. Rex sözlerini bitirmişti ki kapıda bir adam gözüktü. 1,85 boyunda, geniş omuzlu, bununla beraber, bir fasulye sırığı gibi de kupkuru.

Onu görünce neredeyse şok geçirecektim. Adam, solgun benizli, dağınık gür saçlıydı. Uzunca yüzlü, yanakları çöküktü. Rol gereği olacak, sekiz günden beri traş olmamıştı. Gözleri çukurlarına kaçmıştı ama yine de açık gri renkli oluşları ve sonsuz bir kederle dolu oldukları çok iyi farkediliyordu.

— Nasıl? diye sordu Rex. Abraham Lincol'unnu canlı portresi değil mi?

Bakışlarımı kapıdaki adamdan ayıramıyarak:

— Sanırım öyle, dedim.

İnsan ona baktıkça Lincol'un portresine baktığını sanıyordu. Milli zaferlerimizle her an gururlanan aşırı prensip sahibi bir vatandaş değildim ama, yine de bir vatan kahramanının hayaletile karşılaşmış gibi huşuğ içinde ürperdim.

— Şimdi tiyatronu neden seçtiğimi anladın mı?

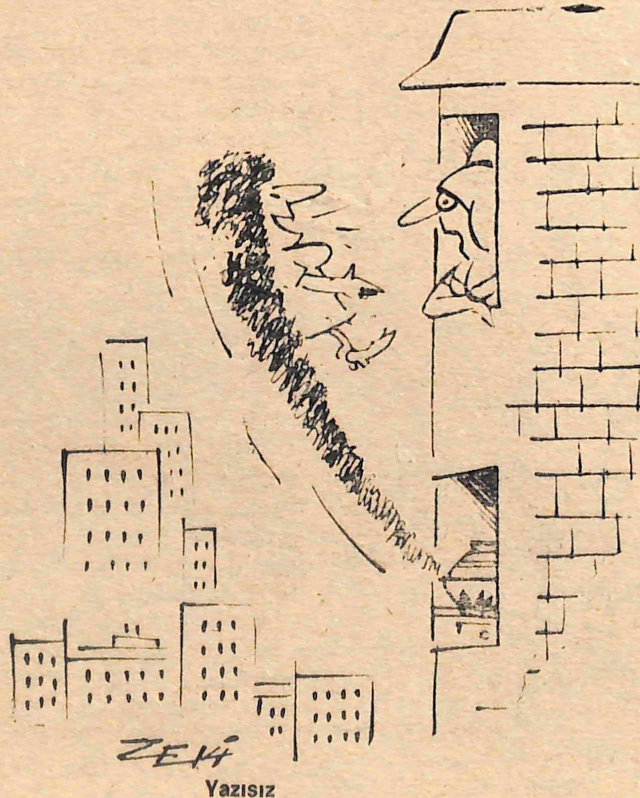
— Bu delikanlıyı nerede buldun?

— Los Angelos'da sokakta. Ne iş olursa olsun, nerede bulursa orada çalışanlardan. Mevsime göre daha çok, çiftliklerde çalışıyormuş.

— Ah! Rol yapmasını bilmiyor şu halde.

— Rol yapacak değilki. Yapacağı tek şey kalıbı yüksek bir şapka ile siyah bir elbise giyerek locada oturmak, halka gözükmek ve bir silâh darbesi aldıktan sonra ölmüş gibi önündeki balkon kenarına yığılmak.

Rex her söze bir cevap bulan yaratıklardan biriydi. Bakışlarımı yeniden Jim Bart'a çevirdim. Kederli gözlerinin dayanılmaz ısrarile bana bakıyordu. Giydiği eski elbiseler üstünden akıyordu. Çorapları beyazdı.

Yazısız

— Tarım işçisi imişsiniz Jim, dedim. Bir aktör olmak nasıl bir his yarattı sizde?

— Çok güzel bir his, diye cevap verdi.

Alçak sesle ve mahcup bir tonla konuşmasına rağmen çok güzel bir sesi vardı.

— Bilhassa, mister Rex bana çok para ödiyeceğini de söyleyince daha çok sevindim, diye ekledi. Zira paraya ihtiyacım var...

— Bir dakika, diye sözünü kestim. Rex'in cömert bir şekilde dağıttığı para elbetteki benim paramdı, mister Rex size ne kadar ödemeği teklif etti?

Rex düşüncelerimi anlıyarak Jim Bart'dan önce cevap verdi.

— Şimdilik çok az Sam, dedi. Altı haftalık provalar ve iki haftalık oyundan sonra piyes başarıle devam ederse - ücreti artacaktır.

Rex'e baktım, hafifçe göz kırptı bana. Bu zavallı bir lokma ekmek için çalışanlardandı. Rex de onun gibi kelepirleri hiç kaçırmazdı. Korumasız olanları kullanmağı iyi bilen fırsatçılardandı. Onu kınardım ama, bu kez benim param bahis konusu olduğundan sustum. Rex'i istediği gibi harekette serbest bıraktım.

— Neticede, sessiz bir rol oynıyacak.

— Haftada 85 dolar iyi bir ücretir, diye Jim Bart başını iyimserlikle salladı.

Bu günlerde bir iş bulmak kolay değil. Ve benimde paraya ihtiyacım var.

Bir an düşündüm. Rex'e söylediğim gibi ben müzikal komedileri tercih ederdim ve onlar iyi para getirirdi. Ama Jim Bart öylesine benziyordu ki Abraham Lincoln'a gerip bir hisse kapılarak teklifi kabul ettim. Piyes doğrudan doğruya Abraham Lincoln'un katlini anlatan bir olaydı. Tiyatromun balkonlu locası bu iş için harikulâde bir yerdi. Rex'in büyük bir önemle durduğu sahne, son bölüm, cinayet sahnesiydi.

O sabah, katil rolünü, John Wilkes Booth'u canlandıracak olan genç te stüdyoya geldi. Adı Nicolo idi. İyi bir akrobat olduğu görülüyordu. Jim Bart'ın aksine, o hiç te sıkılgan değildi.

— Rol yapmasını biliyor musun? diye sordum.

Dalgalı saçlarını arkaya iterek alayla:

— Ben büyük bir aktörüm, cevabını verdi.

Rex ona rolünü anlattı. Yapacağı iş, Lincoln'un bulunduğu locanın karşı tarafındaki locadan ona ateş ettikten sonra sahneye atlıyacak ve kulislere doğru kaçarken yaşasın vatan diye bağıracaktı. Nicolo yüzünü ekşitti. Sahnede daha uzun boylu kalmayı istediği belliydi. Ama atlamak zorunda kaldığı balkon da bir hayli yüksekti. Sahneyle locasının balkonu arası 4,5 metre kadardı. Bir cambaz olması-

na rağmen güç bir işti. Bununla beraber işi kabul etti.

Çalışmalar başladı. İlk provalar hepimize heyecanlı anlar yaşattı. Nicolo'un her an bir yerini kıracağını sanarak kalp çarpıntıları geçiriyor, bu oyunu neden kabul ettim diye kendi kendime kızıyordum. Ama sonra iş değişti. Nicolo kanatlanmış gibi oldu. Öyle doğal, öyle içten bir şekilde atlamağa başladıki, bu kez onu zevkle seyretmeğe başladım. Jim Bart'a gelince, o, unutulmuş gibiydi. Bir köşede iskemleye oturarak o kederli bakışlarile Nicolo'nun çalışmalarını izliyordu.

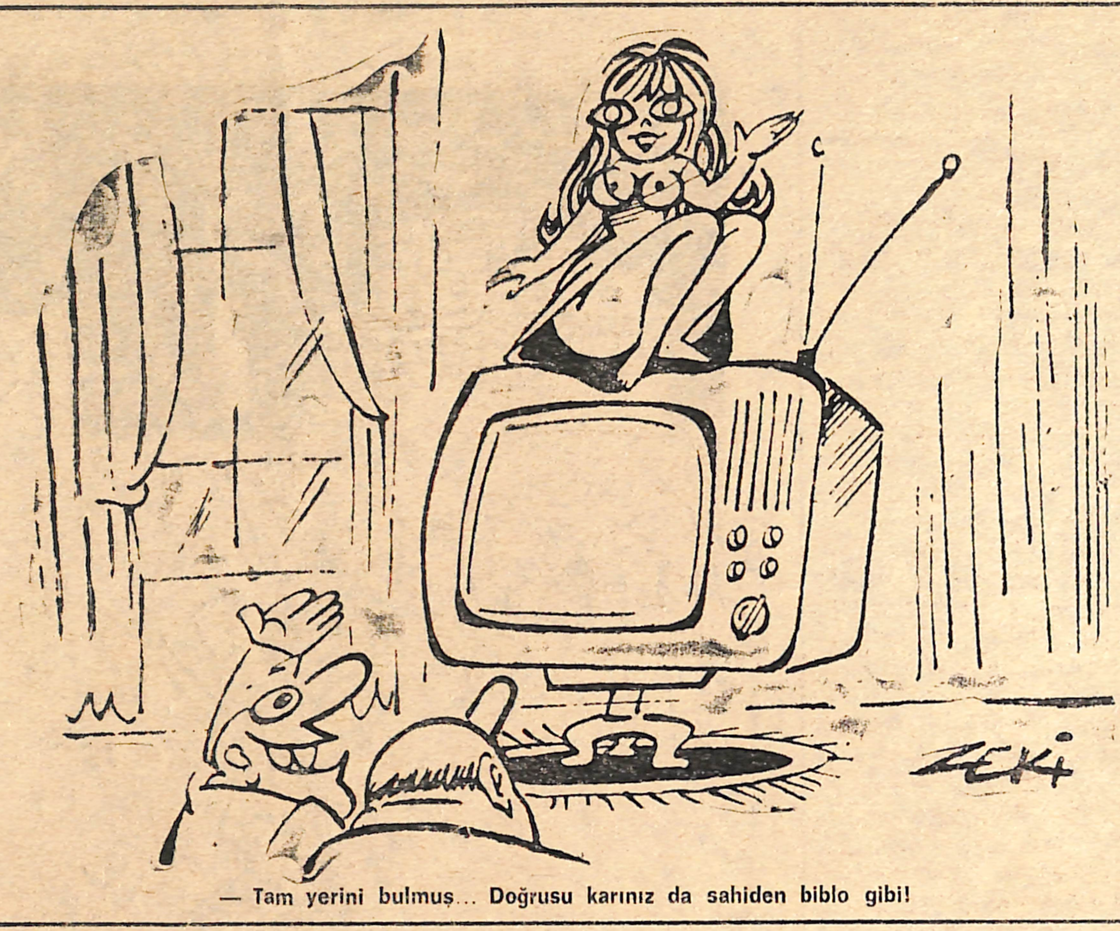
— Bu çeşit atlamalar hakkında ne düşünüyorsunuz? diye Rex bir gün ona sordu.

— Çok güzel bir atlayış, dedi Jim Bart. Onun rolü de benimkile eşit bir tehlikede.

— Tehlikeli mi? Anlıyamadım, nasıl?

— Bu şekilde atlamakta, bir kurşun darbesi kadar tehlikeli değil mi?

Jim Bart espri yapmak istemişti kuşkusuz. Onu düş kırıklığına uğratmamak için birbirimize göz kırparak kahkahalarla güldük.

— Tam yerini bulmuş... Doğrusu karınız da sahiden biblo gibi!

Sonra, sıra Jim Bart'ın provalarına geldi. İlk provalarda, Jim anlamsız bir yüzle iskemlesine oturuyor, bir silâh sesi üzerine yavaşça kendini öne doğru atıyordu.

— Olmuyor Jim, olmuyor. Evvelâ ayağa kalkacaksınız, yüzünüzü seyirciler görmeli, sonra hafifçe sallanarak kendinizi öne doğru bırakacaksınız. Elleriniz balkon kenarından sarkacak. Ayağa kalktığınızda bakışlarınız hayal dolu olmalı. Öylesine tabii olmalısınızki herkes sizi gerçekten öldü sanmalı. İyi bir aktör oynadığı rolün kalıbına girer.

Onu ciddiyetle dinliyen Jim:

— Bu provayı evde de her gün kendi kendime yapacağım, dedi. Biri bana ateş etmiş gibi kendimi ayağa kalktıktan sonra yere bırakacağım. Ve piyesin büyük ilk gecesinde her şey mükemmel olacak.

Jim Bart için yepyeni bir çalışmaydı bu. Ömründe aktörlük yapmamış, ışıklar karşısına çıkmamış olmakla beraber sabırla çalışıyordu. Abraham Lincol rolünde Rex bir çok değişiklikler yapmıştı. Ölümünde yani. Dekorlar garip, fon müzik garip... Ama ben de artık oyunun tutkusunda olduğumdan gözüme her şey güzel görünüyordu. Günler geçtikte her iki aktörde de büyük bir ilerleme meydana geliyordu. Rex durmadan:

— Rolünüzü yaşayınız, rolünüzü yaşayınız, diye bağırıyordu. Nicolo, siz birbirinizden nefret eden iki yaratıksınız. Nicolo, sen ateş ederken bu hıncı ruhunda duyacaksın, Jim sen de vurulduğunda, gerçekten can düşmanın tarafından vurulmuş gibi olacaksın.

Bu sözlere artık ihtiyaç kalmamıştı. Çünkü onlar öylesine gerçek bir oyundaydılarki... Rex aynı zamanda Jim Bart'a tarihi bilgi vermekten de geri kalmıyordu:

— Tarih, Lincoln'un her şeyi önceden hisseden bir ruha sahip olduğunu söyler. Yani o gece tiyatroya gelmek istememiş... Kötü bir şeyler olacağı içine doğmuş... Keşke gelmeseydim der gibi bir anıam varmış içinde... Memleket kötü durumdayken... Anlıyorsunuz değil mi Locada oturuşunda, bakışlarında bu ruh halini canlandıracaksın.

— Bu o demektirki efendim, ben bu işi para kazanmak için yaptığımı unutacağım.

— Tamamile. Kafana şunu koy senin adın Jim Bart değil, Abraham Lincoln. Sen, Amerika Birleşik Devletleri başkanısın. Anlaşıldı mı?

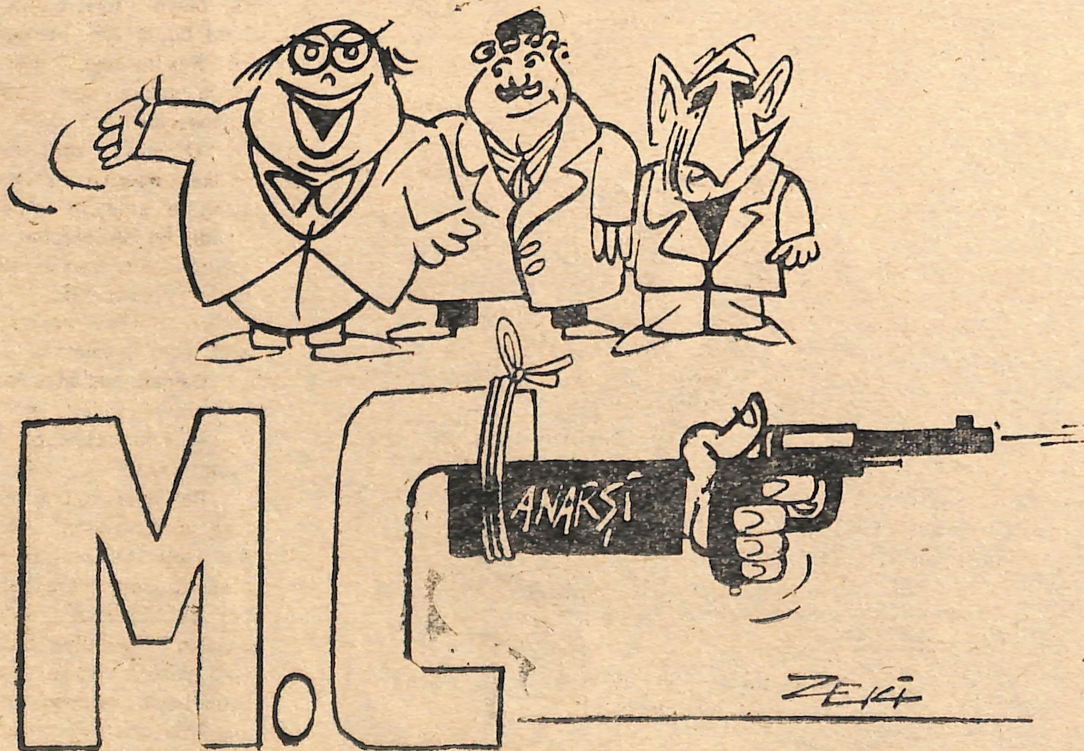
— Elimden geleni yapacağım efendim. Sizi memnun etmek için, gerçek bir şekilde öleceğim.

Günler geçtikçe Nicolo'dan endişe etmeğe başladım. Rolüne öylesine dalmıştıki, yüz ve vücut yapısile gerçekten bir Abraham Lincoln olan Jim Bart'dan nefret eder gibiydi. O da gerçek Booth olmuştu sanki.

— Oyundan önce onun tabancasını aksesuariste kontrol ettir, dedim Rex'e.

Nihayet, oyunun ilk gecesi geldi. Hepimiz çok heyecanlıydık. İlk önce Nicolo'nun odasına girerek giyinmesini seyrettim.

(Lütfen sahifeyi çevirin)

— Anerşik olayların sorumlusu Cumhuriyet Halk Partisidir!

— Nasılsın Nicolo? diye sordum.

Sakin bir sesle:

— Çok iyiyim, dedi.

Onun bu sakin hali de korkuttu beni. Avına atılmağa hazır bir kaplan gibi sessizdi.

— İhtiyatlı olun Nicolo.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Yani, bir aktörün rolünü yaşaması güzel bir şey ama, hiç bir şeyi abartmamalı.

— Silâhımı kontrol ettirmesini söylemişsiniz mister Rex'e, diye alayla güldü.

— Evet, diye itiraf ettim, kininiz öylesine gerçek göründüki bana hırsınızı yenemiyeceğinizden korktum.

Sonra ona şanslar dileyerek Jim Bart'ın odasına girdim. Jim Bart da giyiniyordu.

— Nasılsınız Jim?

— Çok iyiyim, diye cevap verdi. Sizden bir şey rica edeceğim mister Sam...

— Söyle.

İç cebinden çıkardığı bir zarfı bana uzattı. Zarfın üzerinde bir adres yazılıydı. Ve pulu yapıştırılmıştı.

- Bunu postaya atar mısınız mister Sam?

Elindeki zarfı alarak cebime koydum.

— A, tabii.

Birden garip bir düşünceye kapılarak:

— Korkuyor musunuz yoksa Abraham? diye sordum.

Bart'ın kederli bakışları hiç bir şekilde değişmedi.

— Yok canım.

Ne kadar da saçma konuşuyordum, sahneye çıkacak olan birine söylenecek sözlermiydi bunlar? Konuyu değiştirmek lüzumunu hissederek:

— Aileniz var mı diye sordum. Hiç bahsetmediniz de şimdiye kadar... Onlardan birinin bu gece burada bulunmasını ve sizi alkışlamasını istemez miydiniz?

— Evliyim. Zaten mektubu da karıma yazdım. Ama bir süreden beri aramız iyi değil. Beni görmek istiyeceğini sanmıyorum. Bilhassa bu gece. Yeniden içimde bir gariplik hissettim. Ona acıdımmı, korktummu, işte öyle bir şey...

Ona da şanslar dileyerek yanından ayrıldım. Piyeslerin ilk geceleri daima sahneye yakın bir yerde otururum. Halkı incelerim. O gece de aynı yerdeydim. Rex de geldi yanıma.

— Endişeliyim Rex, dedim. Ama başarı yönünden değil.

— Ben de, diye Rex cevap verdi.

Perde açıldı. Rex'e baktım, o da, ne sahneye, ne de halka bakıyordu. Benim gibi, Nicolo'nun kurşunu sıkacağı, sonra da sahneye atlıyacağı locaya bakıyordu. Bu loca henüz boştu. Birinci perde halkın alkışları arasında kapandı. Diğer artistler bir kahramanlık destanını çok güzel oynamışlardı. İkinci perde de aynı başarı ile sona erdi. Son perdede Lincoln sahneye çıkınca halk büyülenmiş gibi bir anda sustu. Büyük bir heyecan nefesleri kesmişti sanki. Jim Bart'ın tavrındaki soyluluk, dürüst, kederli bakışlarındaki mertlik, iyilik, egoizmin zerresini taşımayan yiğitlik toplumu büyülemişti. Geçmiş yaşanır gibiydi. O bir hayal miydi, insan mıydı?

Çıt çıkmayan salonda, herkes Wilkes Booth'un onu öldüreceğini biliyordu. Amerikalılar tarihlerini biliyorlardı çünkü.

Bir silâh sesi... Abraham Lincoln ayağa kalkıyor... Projektörlerin ışığında, bir an sallanarak, gözleri boşlukta kollarını locanın balkonuna doğru uzatarak yere yığılıyor.

Kusursuz, eşsiz bir roldü.

İkinci rol, Nicolo'nun uçar gibi sahneye atlıyarak, yaşasın vatan diye bağırarak kulislerde kaybolması da harikulâdeydi. Perde inerken salon alkıştan çınlıyordu. Ama o ne? Jim Bart neden yerinden kıpırdamıyor?

Yanına koşarken, Rex'in:

— Gerçek bir zafer bu, piyesi en azından bin defa oynatacağız! diye bağıran sesini duydum.

Heyecanla Jim'i çevirdim: ölmüştü. Doktor, artistler, Rex, herkes yanındaydı şimdi Nicolo sapsarı, koştu geldi.

— Onu sen öldürdün! diye Rex bağırdı.

— Ben ona bir şey yapmadım, diye Nicolo kekeledi.

— Gerçek kurşun kullandın!

Doktor araya girdi:

— Bu adam kurşunla ölmedi.

— Kurşunla ölmedi mi? Fakat, nasıl...

— Kalp krizinden ölmüş.

Rex'e baktım, o da aptallaşmış gibiydi.

— Bu senin suçun Rex. Neden kalbi zayıf birini buldun bu rol için? Korktuğu belli.

Birden onun bana verdiği mektubu hatırlıyarak elimi cebime sokup zarfı çıkardım. Yırttığım zarftan elli dolarla katlanmış bir kâğıt çıktı. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

(Sevgili Wilma,

Para kazanma fırsatı geçti elime. Biriktirdiğim parayı sana gönderivorum. İşim sona erince mister Sam sana 100 dolar daha gönderecek. Bu garip bir para kazanma şekli. Hem pek yasalara uygunmu, ondan da emin değilim. Piyeslerinde bir kurşun darbesi ile ölmem isteniyordu, ben de kabul ettim. Hem senden ayrıldıktan sonra gözümde hayat bütün anlamını kaybetmişti. Bu para ve mister Sam'ın gönderecekleri cocuğun büyümesine biraz yardım eder sanırım. Seni her zaman cok sevdim.

Jim.)

Rex kederle:

— Tiyatro hakkında bir şey bilmiyordu, dedi. Rolünüzü yaşayacaksınız dediğimi gercek kabul etti. Sözlerimin anlamını anlıyamadı. Her sevi ters anladı. Basit bir ruhu olduğunu bizim anlamadığımız gibi. Bu gece gercek bir kurşun darbesile öldürüleceğine hazırlamıştı kendisini.

— Ama gerçek bir kurşunla öldürülmedikİ!

Rex omuzlarını kaldırarak:

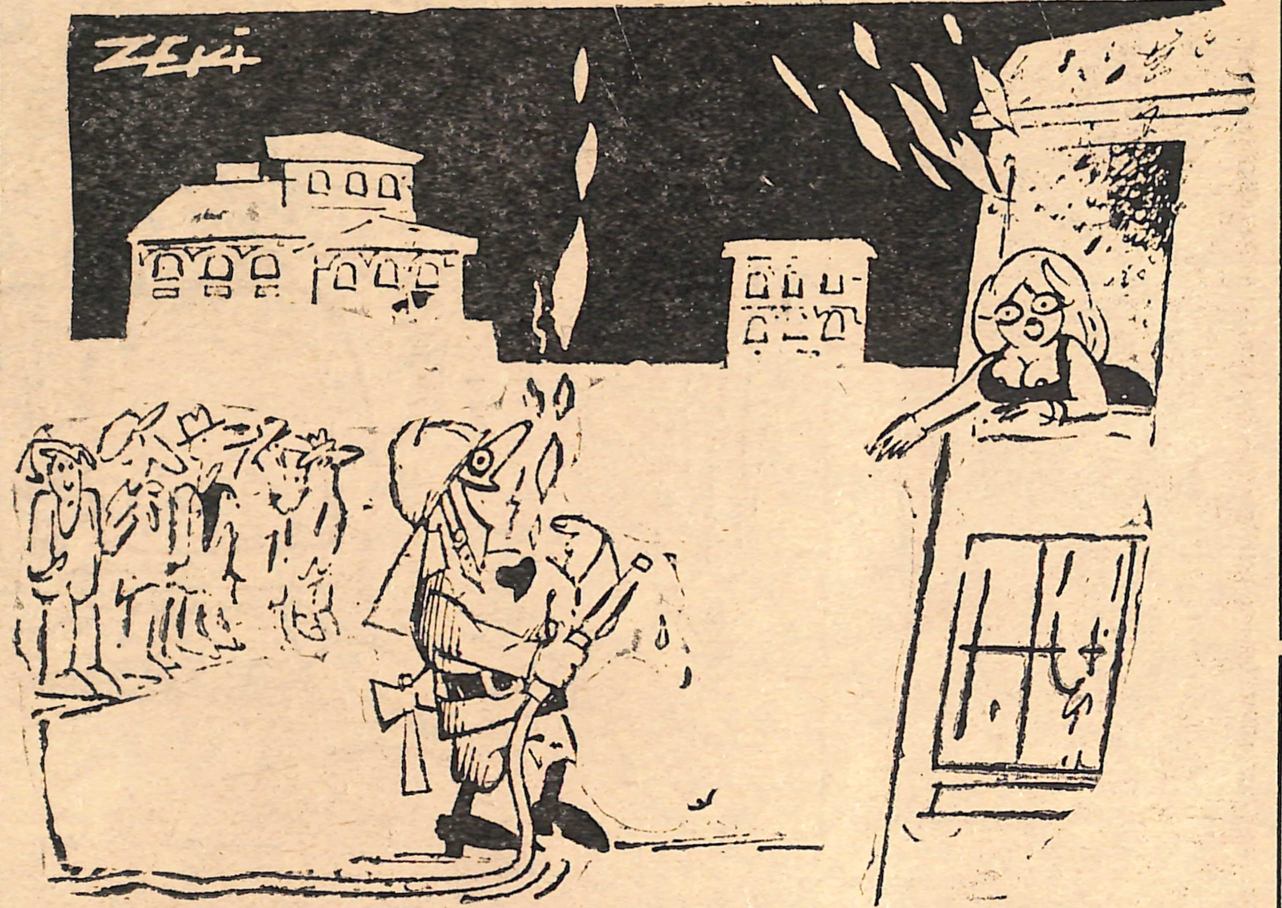
— Gerçekmiş gibi yaşıyordu, dedi. Geniş bir muhayyeleye sahipti. Büyük bir aktördü. Aktörlerin en büyüğü!

Kederle:

— Ona, bu oyunun sadece bir gece oynanmıyacağını kimse söylemedi mi! diye bağırdım.

Çeviren: Süheylâ AYKUT

— Zamanında müdahale edilmeyen yangınlar maddî ve manevî zararlara yol açıyor —

İtfaiyeci — Sen bu yangını söndür... Ben de onu!

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Dilek Matbaası
Tel : 26 63 78

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 4 T.L.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 200 — TL. Altı aylığı 100 TL. Yurt dışı yıllığı 400 — TL. Altı aylığı 200 — TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Böyle kesif bir yağmur hiç görmedim!

İLERLEME

— Büyük oğlunuz, sirkteki işinde ilerliyor mu bari?

— Sanırım öyle. Daha sekiz gün oldu sirke gireli, arka ayakları oluyordu filin.

Dün aldığım mektupta, ön ayakları olduğunu yazıyor!

ÖZEL İŞARET

Morga giden adam:

— Deniz kazasına uğrayan kimse getirildi mi? diye sordu. Karımın boğulduğunu sanıyorum da...

Not defterine bakan görevli:

— Evet, dedi, iki kadın getirilmiş. Fakat nasıl tanıyacağız bilmemki... Karınızın herhangi bir yerinde yara izi gibi, ameliyat yeri gibi özel bir işareti var mı?

Bir süre düşünen adam:

— Evet, dedi. Sağ kulağı sağırdır.

İŞ

İş istiyen delikanlı, personel şefine:

— Altı dil bilirim, dedi. Kurumunuza yararlı olacağımı sanıyorum.

— Peki, dedi şef. Hemen yarın sabah işinize başlıyabilirsiniz.

Koltukları kabaran delikanlı kendisinden emin sordu:

— İşim, yabancı memleketlerden gelen mektupları okumak ve onlara cevap vermek olacak herhalde değil mi?

— Ne münasebet, diye cevap verdi şef. Yazışmaları bize bırakacaksınız, siz yalnız pulları yapıştıracaksınız!

Yazısız

DAVET

Bir mösyö, arkadaşına:

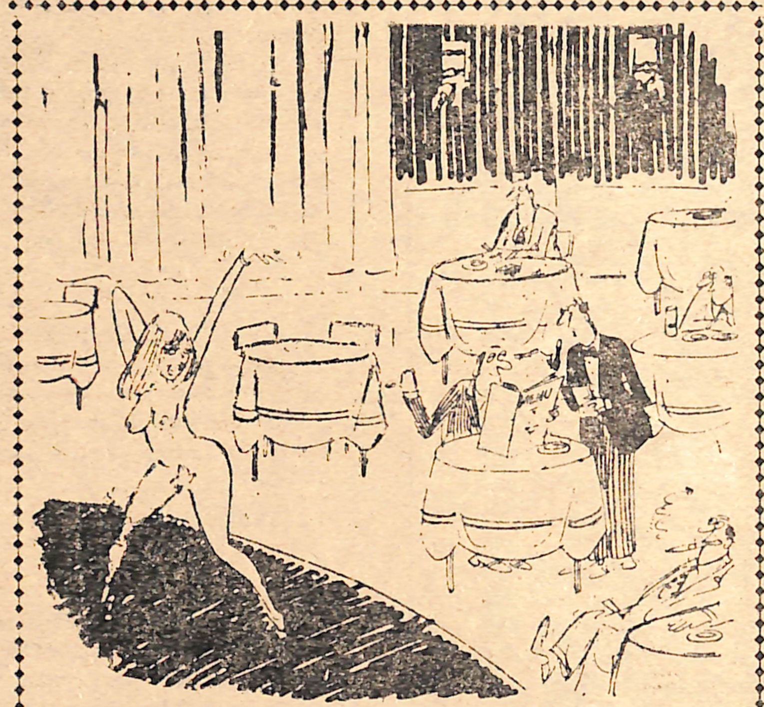
— Bana elli frank versene, dedi.

— Elli frank mı? Ne yapacaksın? diye arkadaşı sordu.

— Dünden beri yemek yemedim.

— Ben de yemedim.

— Öyleyse yüz frank ver. Seni yemeğe davet ediyorum!

Yazısız

TAZE Mİ

Bir kadın, balıkçıya:

— Karidesleriniz taze mi? diye sordu.

— Tabii, diye cevap verdi balıkçı. Bakınız, hepsi canlı...

— Ben size canlı olup olmadıklarını sormuyorum, sadece taze mi diye sordum!

DOKTORDA

Doktora giden kadın:

— Büyük bir derdim var, dedi. Kendi kendimle konuşuyorum...

— Üzülmeyin, diye teselli etti doktor. Sizin yaşınızdaki hanımlarda sık sık görülen hallerdendir bu. Sanki karşınızda bir başkası varmış gibi oluyorsunuz değil mi?

— Evet. Ama kendi kendime anlattıklarım öyle sıkıcı şeyler ki!

ANALIK GÖREVİ

Gazetedeki haberi öfkeyle okuyan milyoner Dupont, karısına uzattı gazeteyi. Kızlarının gürültülü bir içki ve seks partisinde yakalandığını yaşlı gözlerle okuyan anne:

— Tanrım, nedir bu başıma gelenler? diye sızlandı. Analık görevimde ne kusur işledim? Elimden gelen her şeyi yaptım. Her şeyi verdim, vizon manto, istediği kadar para, spor bir araba, yakışıklı bir şoför ve Amerikada tatiller... Oniki yaşında bir kızın başka neye ihtiyacı olurki?

PUSULA

Hücre parmaklıklarını kesen mahkûm, gardiyana şu nazik pusulayı bıraktı :

(Özgürlüğümü, dişleri bilenmiş bir testere ile, kulakları tıkanmış bir gardiyana borçluyum.)

— Ve... mösyö için iyi bir beyin!

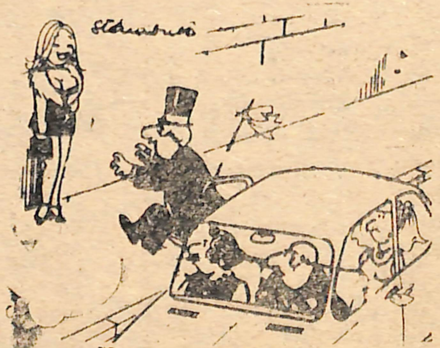
FELÂKET

Hayatta karşılaştıkları üzücü olayları anlatıyorlardı:

— Bir kış gecesi, beş dakika içinde karımı kaybettim, dedi biri. O acıyı hiç bir zaman unutamam.

Dinliyenlerden biri içini çekerek:

— Benim başıma gelen felâketi Tanrı kimseye göstermesin, dedi. Yılbaşı günü büyük bir mağazada karımı kaybettim, eve dönünce maalesef paketlerle kucağı dolu olarak karşımda gördüm onu!

Yazısız

İNSANLIK ÖLDÜ MÜ?

İnsanları öyle bir hırs, öyle bir ihtiras sarmış ki... Kimse kimsenin gözünün yaşına bakmıyor.

Kimsesiz, fakir misiniz? Yandınız!

Hasta olsanız, hastanelerde yatak bulamazsınız. İşsiz iseniz, iş bulamazsınız! Başınızı sokacak bir yer, konut bulamazsınız. «Ben insan değil miyim?» diye sorsanız yıllarca... Hiç sormayın. Sorununuza yanıt bulamazsınız. Bu kadarla kalsa iyi!

Giderek, durum daha da kötüye dönüşebilir!.. Diyelim ki, hastalandınız. Bir hastaneye baş vurdunuz.

Sorarlar, «Paran var mı?»

«Yok ben fakirim!»

«Fakirsin ha! Ulan, böyle kalkınmış, büyük Türkiye'de sen ne hakla, nasıl fakir olursun? Seni sahtekâr seni! Fakirim diye hastaneleri, doktorları dolandırmak ha! Atın şunu içeri, konuşturun!» derlerse...

Hastanenin polis odasında itirafınız yankılanır. Haber, büyük manşetler halinde gazetelerde yer alır.

FAKİRİM DİYE, DOKTORLARI DOLANDIRAN BİR SAHTEKÂR, ZENGİN OLDUĞUNU İTİRAF ETTİ!

MEYHANEYE

SESLENİŞ!

Duydunuz mu
Dostlar!
Bir insan
Daha kaybettik.
İyi bir insan!
Ölmüş...
YAŞAR da ölmüş!
Hani şu,
Önce Gümrük şefi,
Sonra terfi edip..
Gümrük memuru
Olan!..
İyi insan
Cömert insan
Yaşar!
Kaldırın kadehleri
Dostlar!
Boşalsın kadehler...
Dolsun kadehlere
Efkâr!

TEKEL'İN BAŞARISI

Çizer, Yazar, Eleştirmen ve yorumcu, değerli meslekdaşım Ferit Öngören'i (DÜDÜKLÜ TENCERE)DE görünce, şaşırdım önce!.. Sonra, düşündmü... «Neden olmasın?» dedim. Kendi kendime!..

Bilmem, bilir misiniz? Büyük gazetelerde çalışanlara yemek verirler.

Yani gazetenin yemekhanesi vardır... Çok yönlü sanatçılardan biri olan Ferit, sevimli meslekdaşım yoksa aşçılığa mı başlıyordu?..

Yazıyı okuyunca durum ortaya çıktı. Meğer bizim Ferit, iyi bir sigara tiryakisi imiş!.. Tekel'in piyasaya çıkardığı değişik ambalajlı Maltepe sigarasını pek çok beğenmiş Ferit!

Karaborsacılar daha çok beğenmiş olmalılar ki... Tüm bayilerden Maltepe'leri toplamışlar. Böylesine beğenilen bir sigara da az bir zamla satılmaz. 12,5 yerine 20 lira deseler... Böyle güzel, beğenilen bir sigarayı kim almaz

———oooOooo———

Ben de biraz sigara tiryakisiyimdir!.. Birinci içerim!

Beğendiğimden değil, keseme uygun oluşundan. Paketten bir sigara çıkarırım... Yarısı boş yarısı doludur.

Bu demektir ki, pakette on sigara var! Oysa, paketin üstünde (20 sigara) yazar. Bu da Tekel'in bir başka başarısı olsa gerek!

KIPIRDAMAYIN!

Yağışlı havalarda otobüsler düzenli çalışmaz, çalışamaz!

Dolmuşlar, dolmuşçular böyle havalarda pek nazlı olurlar... Biraz da gaddar! Hava yağmurludur... Sicim gibi yağan yağmur altında, sucuk gibi olursunuz. Birisi durup da, almaz sizi.

Böyle havalarda, cinsiyet değiştirip güzel bir kadın olmaktan başka çareniz yoktur!

Karlı havalarda durum, biraz daha değişik olur. Bekle bekle bir dolmuş geçmez. Ta ki, kardan adam olana kadar. İşte o zaman, bir dolmuş gelir durur yanınızda. Durur ama, durmasıyla kaçması bir olur.

Nasıl kaçmasın şoför?. Kardan adam kıpırdıyor, canlanıyor! Şoför de korkup kaçıyor. Oysa şoför kardan adamın yanına çok iyi niyetle gelmiş olabilir.

Süpürgesiz, şapkasız kardan adam olur mu? Şoför, kardan adamın bu eksiklerini tamamlamak için gelmiş olamaz mı yanına?..

Ne kıpırdarsın be adam?

KÖYLÜYE BENZİYOR!

Adı LÂZIM DEĞİL
Kendi doktormuş!..
Ayni zamanda,
Servis şefiymiş...
Davranışı keyfiymiş!
Kararı
Peşin vermiş.
Görür görmez
Hastayı
Teşhiis koymuş.
«Yatak yok!» demiş...
Oysa, yatak varmış
Olay âcilmiş!
Bakmış,
İnsafa gelmiş.
«Yatırın!» demiş...
On gün sonra
Hasta komada.
«Kaldırın!» demiş...
«Nereye?»
«Köylüye benziyor bu!..
Tahtalı köye!»

SADECE DOKTOR MU?

Aldılar elimden.
Kırdılar belimi!
Ayırdılar,
Beni benden
Kestiler dilimi!
Sadece
Doktor mu bunlar?..
İnsan değil mi?

ALLAH DÜŞÜRMESİN

Ufak ufak
Doktorlar gördüm
Kalıbı iri!
Allah düşürmesin
Ellerine!..
«Perhiz!» derler...
Kalırsın
Kemik, deri!
Oysa, yoktur
Sizde...
Buldukları
Hastalığın, eseri!

"EMEKLİLERE İKRAMİYELERİ KADAR EV KREDİSİ"

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

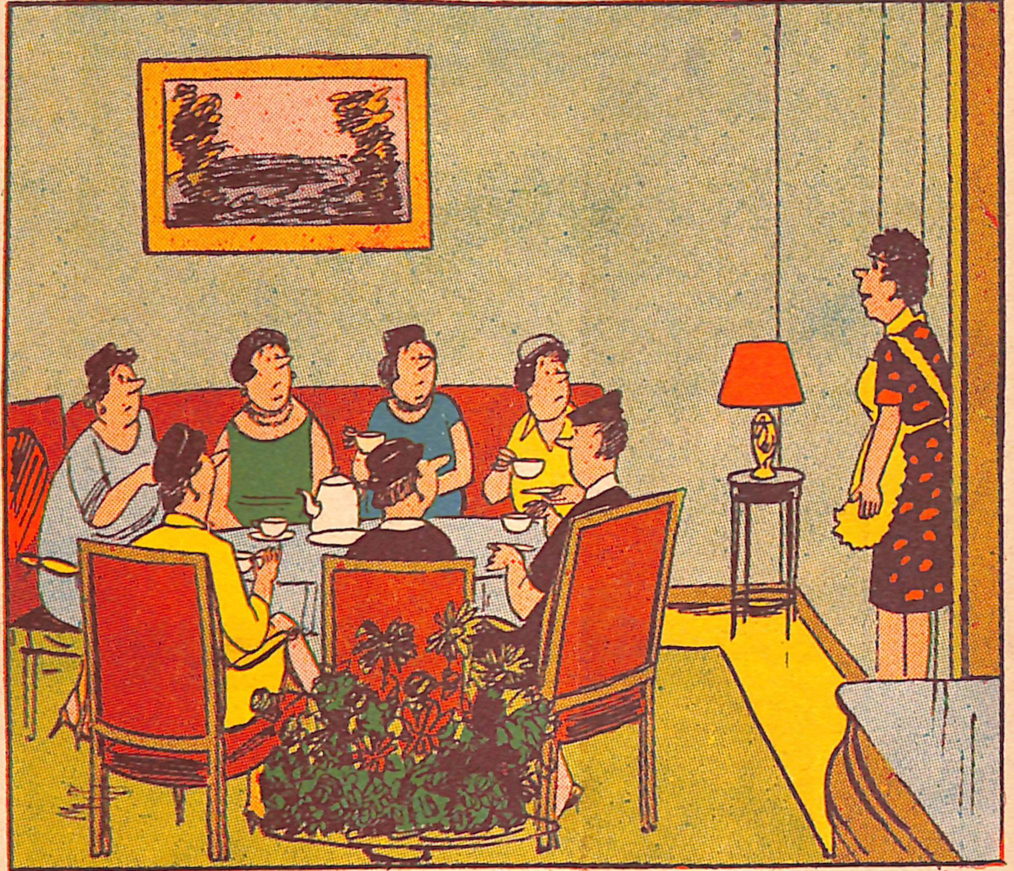

..şükürler olsun!

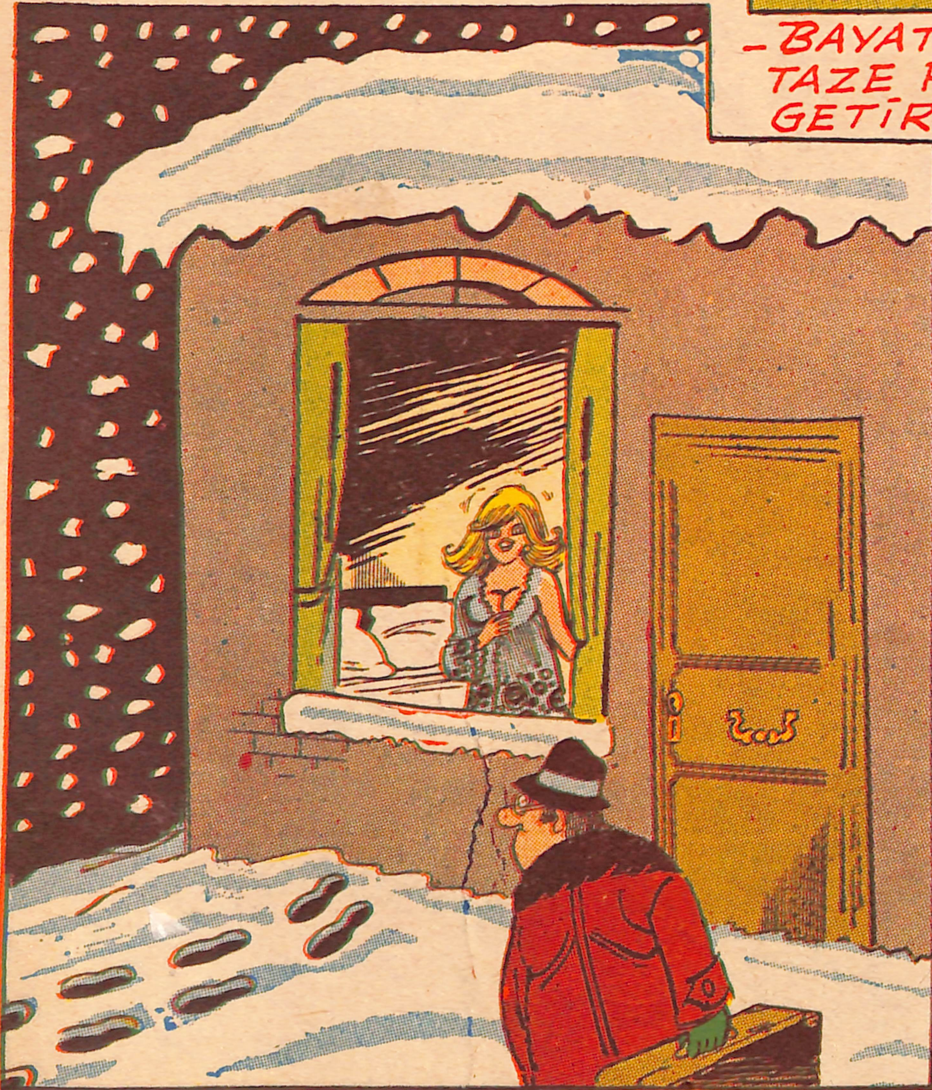
Akbaba

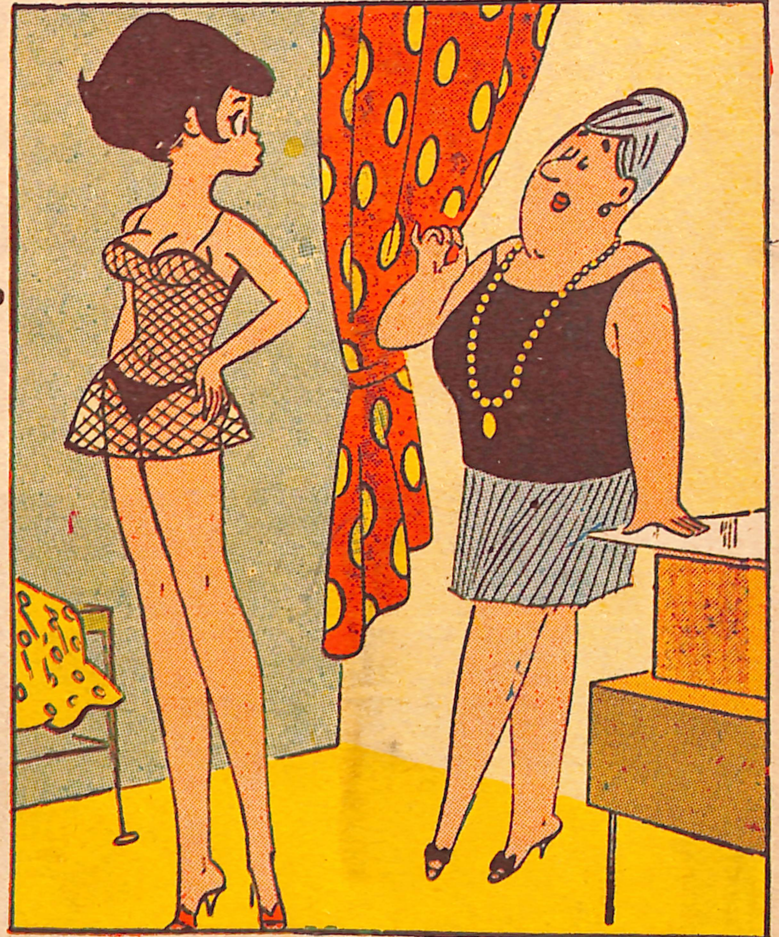
– BEN DURURKEN
NEDEN SENİN PEŞİNDEN
KOŞSUN KOCAM?
ANLAYAMADIM DOĞRUSU!..

– BAYAT PASTALARI YEDİ MİSAFİRLER!
TAZE PASTALARI SİZE AYIRDIM..
GETİREYİM Mİ?.. YİYECEK MİSİNİZ?

– HER ZAMAN OLMAZ AYOL!
KAR YAĞDI BÖYLE OLDU!

– BUNU GİYİNCE KOCAN
OLACAK FUTBOLCU DAHA
ÇOK GOL ATIYOR GALİBA!..